Kelemen Györgyné Edit

Kicsiny Tollam Meséi

Kicsiny Tollam Meséi

Írta: Kelemen Györgyné Edit

Illusztrálta: Szücs István, festőművész
Szücs Istvánné, bábkészítő

Kis könyvem nem jöhetett volna létre, ha szerető férjem nem támogat mindenben és segít nekem.

Hogy írásaim végül is könyvvé váljanak, köszönetet mondok a MEK odaadó dolgozóinak.

Előszó

Szeretettel köszöntelek!

Írásaim rövidek, így unatkozni időd nem lesz. Mint a pillangó, szállhatsz egyik történetről a másikra. 1962-ben születtem, van két gyermekem. Egy fiú és egy lány. Meg van kisunokám is. Látásom már nem a régi. Viszont így jobban tudok mesélni. Kicsik és nagyok, jó szórakozást kívánok!

Tartalomjegyzék

Előszó
Csámpáska, a kis kacsa
A csodálatos virág
A gonosz boszorkány, Náni
A gőgös hercegnő
A kis énekes lányka
A Tó tündér és az erdő vigyázó
Az unatkozó vízcsepp
A fiú és a kígyó
A folyton növő hajú lány
A rátarti fenyő
Szabó mester csodás kalandjai
Álomiskola tündérei
A jövő mai szemmel
Kis hóvirág
Mézecske királylány
Picike
Marci
Pillécske
Szépség
Kicsi nyuszi és a Húsvét

Csámpáska, a kis kacsa

Kicsi falu szélén hatalmas mocsaras nádas áll. Mint a katonák, állnak a nádak, rejtve kincsüket, a tavat. A falusiak óva intenek mindenkit, kerüljék el, mert benne lakik a lidérc, ki este megvilágítja a tájat. Emberfia onnét még ki nem jött soha.

Egyszer egy fiúcska a réten pillangót kergetett. Ilyen csodaszép pillangót még soha nem látott, a szárnyai mint a szivárvány csillogtak és nagy volt. „Bárcsak megfoghatnám, haza vinném, adnék neki mézet meg csupa finomságot. Megszeretne és ülne a kalapomra dísznek, Hej, ha a lányok így meglátnának, tetszenék mindnek!” Hajtotta a lepkét és az mintha csak játszana vele, leszállt, de mikor elkapta volna, elreppent. Nem is figyelt Péter, de bizony a pillangó a rétről a nádasba csalta. Hirtelen eltűnt a pillangó, mintha ott sem lett volna.

A mocsárban csend volt, csak a békák kuruttyolása hallatszott. A nádas békésen ringott a szélben. Peti először megijedt, majd a békák víg éneke megnyugtatta. Fogott egy kidőlt vastag nádszálat és azzal nyomogatta a földet, hogy érezze: kemény, nehogy elsüllyedjen. Így lépkedett előre. Ahogy ment, egyszer csak megpillantott egy kis kacsát. Mintha hívta volna őt. Utána ment. A nádas közepén meglátta a nagy tavat. Tele volt tündérrózsával. A víz olyan tiszta volt, lehetett látni az alján a köveket és a benne úszkáló halacskákat. Péter először megmosta benne az arcát, majd gondolt egyet és elkezdett úszni. A tó közepén egy kis sziget állt. Odaúszott. A szigeten kis házikók álltak, nádból készültek. Kacsák birodalma. Ide iparkodott a kis kacsa.

A kis kacsát messziről fogadták, kiabáltak neki:

- Nem megmondtuk, ne hozz haza senkit! - háborodott fel a többi kacsa.

- Nem hagyhattam ott, eltévedt! - felelte Csámpáska.

- Na jó, gyerek ez még, túl nagy bajt nem tehet - mondta kacsa mama.

- Mi lesz, ha beszél és elmondja a titkunkat?

- Mi lenne, azt hinnék, napszúrást kapott, bedugnák az ágyba.

- Na jó, maradhat egy kicsit, ha nem csinál bajt.

Péter csak nézett: beszélő kacsák? A szárnyukat meg úgy használják, mint mi a kezünket? Ha nem lenne éhes, az hinné, rosszat evett.

- Ülj le ide a földre, hozom a tányért és az ebédet. Egyél velünk - mondta kacsa mama.

Csámpika hozta a faragott fatányért és a kanalat.

- Ma sült halacska van, hínár salátával. Jó étvágyat!

Leült a család enni, ők az asztalhoz ültek székre.

- Ne haragudj, hogy a földön kell ülnöd, ekkora vendégre nem számítottunk - fogadkozott apa.

- Igazán finom volt, köszönöm az ebédet.

- Hát igen, az asszony jól főz. - Na de, ha már ekkora vendég van, használjuk is ki. Pár háznál rosszul áll a nád, meg kéne igazítani. Kacsatalpakkal nehéz a létrázás, te meg feléred.

Peti nagyon szívesen segített. A nap végére neki is lett egy kis nádkuckója. Este összeültek és meséltek a kacsák a faluról, miként is élnek, Peti meg az emberekről.

Csámpikával jókat játszottak munka után. A kis kacsa iskolába járt. Ő meg dolgozott, segített, amiben csak lehetett.

Közben a faluban mindenki siratta Petikét, mesélték, hogy a mocsár elnyelte. A lápi boszorka áldozata lett. Sírtak-ríttak szülei, egyetlen fiuk, jaj, odalett. Anyja viszont reménykedett:

- Megérezném én, ha nem élne, de szívem súgja, él az én kisfiam.

- Ej asszony, ne reménykedj, napok óta nem látta senki sem.

- Nem, nem, fiad még ne temesd, él, nincs semmi baja! - ó, én drága uram.

- Jól van, várunk, de ha eddig nem jött haza, ne is reménykedj.

Kacsafaluban vígan zajlott az élet, de Peti szíve már hazahúzott.

Egyik este, mikor leültek alvás előtt beszélgetni, mesét mondott egy öreg kacsa:

- A sziget másik felében van egy kastély. Régen mi ott laktunk és emberek voltunk. A kastély urának volt egy szépséges szép leánya. Megtetszett a tó tündérének és feleségül kérte. A lány viszont nem akart leköltözni a tó fenekére a várba. Így a tó tündére kosarat kapott. Éktelen haragra gerjedt és a kastély népét mind kacsává változtatta. Addig marad az átok, míg egy fiú kacsa képében meg nem szereti a királylányt és könnycsepp hullik rá és megcsókolja. Akkor majd visszanyeri minden kacsa emberi formáját. Na, de ez csak mese, már ki tudja, hány nemzedék kacsája kikelt. Mondja a mese: addig-addig fogunk tojásból kelni, míg az átok el nem múlik. Ki a királylány, ki tudná azt megmondani?

Másnap, mikor a dologgal végeztek, Peti Csámpácskával játszott.

- Királylány vagyok! - kiabálta és fejére koronának virágot rakott.

De mivel Csámpika pont kis ügyetlensége miatt kapta a nevét, rögtön a virággal el is esett. Peti felvette: - Ó, én kis királylányom! - mondta nagy nevetve. Annyira kacagott, a szeméből könny folyt rá Csámpika kis fejére. - Itt egy csók! - és csókot nyomott a kis kacsa fejére. Hatalmas vihar támadt a semmiből, a szél ordítva fújt, az eső dühösen csapkodott. Peti a kis kacsát magához szorította, hogy védje. Hirtelen viszont egy leányt ölelt. Bújt hozzá mosolyogva.

- Csámpika, te vagy az?

- Nem megmondtam, hogy én vagyok a királylány! - mondta nevetve, mert dehogy is tudta.

A kacsák emberekké váltak. A nádas, a mocsár eltűnt, helyette ott állt a kastély. Petike a királylánnyal hazament, a temetésből esküvő lett. Ma is élnek a vízi liliom országában.

A csodálatos virág

Egy kis paraszthházban lakott a cica család. Fent a padláson Mama cica féltve őrizte kincseit, az apróka kis kölykeit. „Majd ha nagyobbak lesztek és tudtok már járni, megmutatlak benneteket a gazdámnak. Nagyon kedves, aranyos, kaptok tőle majd finom falatot.” Szépen növögettek a picik. Anyuk még a széltől is óvta őket. Egy szép napon a kis csukott szemek kinyíltak és rácsodálkoztak az őket körülvevő világra.

- Ó, te vagy az anyukánk! - nézték anyjukat a kis cicák.

Anyukájuk meg boldogan nyaldosta őket.

- Hát persze, kis butám.

Nagy örömük sajnos nem tartott sokáig. A padláson hirtelen tűz ütött ki. Először kis lángocska. De a Mama cica tudta, nagy baj van. Nyakánál a kölykét szájba vette és vigyázva, hogy azt meg ne sértse, rohant vele biztos helyre.

- Várj meg itt! - kiáltotta. - Hozom a testvéredet! - Máris rohant a következő kölykéért.

A kölykök nem értették, mi is történik. Csak néztek kis bután, esetlenül. Még járni sem tudtak, nagyon picik voltak. A tűz egyre nagyobb és nagyobb lett. Anyjuk meg rohant, szájában apró kis kincseivel. Hordta őket biztos helyre, hol a lángok el nem érik őket. Már negyedszer fordult. Tudta, egy még bent van, hallja, ahogy kétségbe esve sír. A lángok nagyok, nem biztos, hogy élve kijut. Az anyai ösztön viszont hajtotta: „Meg kell mentenem. Nem hagyhatom pusztulni a lángokban.” Bement, a lángok nyaldosták bundáját. Felkapta utolsó kis kölykét, szökkent, rohant a tűzön át! Kiért, a kis cicáját lerakta. Majd a kölykeire nézett:

- Most már biztonságban vagytok.

Szegény a mentés közben nagyon megégett, de túlélte.

Az utolsó kis cica, kinek kis arca megégett, ő lett Ágota. Fehér volt a kis bundája, mint a hó és csillogott. Kedves természete volt. Mikor felnőttek, a kis cicák el lettek ajándékozva. Ágota egy ötvösmesternek lett a cicája, szép fehér kis macska. A gazdag ötvösmester vette magához a rút kis jószágot. Mondván, egyedül van, legalább lesz mellette valaki. Nagy gazdagságban élt Ágota. Kimenni viszont csak a kertbe ment ki a virágok közé. Félt kimenni az utcára. Mert ahogy kilépett és meglátta a többi macska, mind gúnyolni kezdte:

Ördög adta, rút pofa,
Jön az ötvös macskája, Ágota.

Hiába volt csillogó nyakörve és gazdagsága. Olyan csúnya volt, mikor belenézett a tükörbe, sírva fakadt Pedig kedves és aranyos volt. Tudta jól ezt a gazdája, ezért nem is bánta, hogy csúf az ő kis cicája. Szeretetért tőle szeretetet kapott. El is halmozta őt a gazdája minden jóval.

Történt egyszer, hogy gazdája beteg lett. A kész éköves gyűrűt meg el kell szállítani a megrendelőnek. Hívta hát a kis Ágotát.

- Kérlek, segíts nekem. Nem messzire, csak a szomszéd házba kéne átvinni. Kérlek, vidd át.

Ágota segít, hát persze. Az utcára viszont félve lépett, fogott egy nagy kendőt és abba burkolózott.

De ahogy kilépett a házból, felismerték és elkezdték a csúfos nótát:

Ördög adta, rút pofa,
Jön az ötvös macskája, Ágota.

Nagyon rosszul esett neki, könnyes arcát mancsával törölgette. Már arra gondolt, haza megy, nem tudja teljesíteni gazdája kérését. Ekkor viszont egy kedves hang szólította meg: - Gyere be Ágota.

Egy szép bundájú, kedves, öreg cicahölgy volt az. Ágota bement.

- Nyilván a gazdámnak hoztad a gyűrűt, menj fel az emeletre, már vár.

Ágota felsietett, fent egy idős néni fogadta. Arca öreg volt, de jóságos.

- Már vártalak. Mondta a mester, hogy a gyűrűt te hozod el. Halottam, milyen gúnynak voltál kitéve. Ne bánkódj én segítek neked.

Odament az ablakhoz. Az ablakban volt egy csodálatos virág. Levett róla egy szál virágot és Ágota kis fejére tűzte. Aztán elé rakott egy tükröt: - Most nézd meg magadat!

- Jaj nem, nagyon rút vagyok, inkább nem nézek tükörbe.

- Csak bátran, csak bátran - biztatta. - Nézz csak bele!

- Nahát, ez én vagyok? Ilyen szép cica lennék?

- Igen, amíg a virág a fejeden van, a belső szépséged látszik - magyarázta az idős hölgy. - Márpedig a te lelked szép, tiszta, ragyogó, mint a kis bundácskád.

Nagyon megörült neki Ágota. Kis szíve telis-tele lett örömmel. Végre kimehet az utcára és egy cica sem fogja csúfolni. Annyira boldog volt, hogy örömében a hölgynek ajándékozta csillogó nyakörvét. Hazament, senki nem csúfolta és nem hangzott el a régi nóta. Otthon levette fejéről a csodás virágot, nem akarta, hogy gazdája ne ismerje fel. Szépen ellátta a beteget, aztán elkéredzkedett, hogy kimenne sétálni. Persze a gazdája örült neki, végre kimozdul hazulról. Felrakta a fejére a virágot és ment sétálni. Rögtön mellé szegődött pár fiatal.

- Ki vagy te? Erre laksz? Még soha nem láttalak.

Mind udvarolni szeretett volna neki. Kimentek a főtérre, ott tömeget vett észre. Mi van ott vajon, mi lehet? Egy szegény rút macskát álltak körbe. Kinevették és gúnyolták. „Mért nem marad otthon a kis kuckójában egy ilyen csúfság? Még ide mer jönni közénk?”

- Verjük meg, kergessük haza! Ily csúfnak semmi keresnivalója itt!

Ágota odament és a fején lévő virághoz nyúlt. Levette a fejéről és a csúf macska fejére rakta.

- Tessék, neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

Ahogy a virágot a fejére rakta, a csúf macska elkezdett nőni. Szép, fiatal, erős macska fiú lett belőle.

Fogta a virágot, vissza akarta adni, de ahogy a mancsuk összeért, a virág szirmai elkezdtek szállni.

A virág újabb és újabb szirmokat hozott és szálltak fel a magasba, aztán egy-egy gúnyolódó, csúfolódó fejére. Ahogy rászálltak a fejükre, azok átváltoztak, mert gonoszak voltak. Csúnyák lettek, de nem is kicsit. Hej, lett nagy riadalom, futottak a csúfak, bújtak ide-oda, ne lássa senki, milyen csúfak. Ágota meg kézen fogva hazament a szép sudár cica fiúval. Csak a tükörbe nem mert belenézni, mert félt, az a csúnya cica arc fog rá visszanézni.

- Nézz a tükörbe nyugodtan, szép vagy, csodás - biztatta a cica fiú. Ágota belenézett és egy szép arcot látott, égésnek nyoma sincsen.

Ágota gazdája meggyógyult. Lakodalmat csapott a cicáknak. Meg lett híva anyukája és testvérei is, hej, folyt a dínom-dánom, hetedhét határban nem volt olyan szép cicalagzi. Ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

A gonosz boszorkány, Náni

Kisfaludban orgonákkal körbevéve állt egy kis ház. Az orgona mint kerítés körbefonta, átölelte a kis portát. A véginél állt a kis házikó. Tavasszal mint egy virágkoszorú vette körbe a kis portát az orgona, volt benne lila, fehér, illatát messze fújta a szél. A portára egy kis fakapun lehetett bemenni, de az orgona azt is kezdte egyre jobban benőni, A gyereksereg arra járt iskolába. Fekete ruhás nénike görbe botjával kint állt a kapuban. Arcát az idő vasfoga igen megmardosta.

- Sütöttem süteményt, gyere, vegyél - szólt reszkető hangjával. Kínálgatta az arra járó gyerekeket.

- Gyere be, van finom süteményem, mosolygó almám, gyere, egyél.

Csalogatta a gyerekeket. Persze a fekete ruhája, ráncos arca inkább tűnt ijesztőnek. A kis házból ritkán jött ki. Az emberek nem ismerték, inkább féltek tőle. A szülök tiltották a gyerekeket, be ne menjenek. Ki tudja, mi van bent. Egy szép napon egy kis család költözött a faluba. Anyuka, apuka és két gyerek. Aranyosak voltak a gyerekek, jól neveltek és jó tanulók. A két gyereknek egyből lett sok barátja az iskolában. Mesélték nekik a gyerekek, hogy a faluban van egy boszorkány és ez nem mese, valódi. Mint a Jancsi és Juliská-ban, gyerekeket eszik. Süteménnyel csalogat és ha nem vigyázol, a házba behúz és a kemencében megsüt és megesz.

- Hú ez félelmetes.

- Még az csak, de milyen rút. Fekete ruhába jár és görbe botja is van.

Az egyik bátor gyerek már vállalkozott is rá.

- Én elmegyek veletek. Megmutatom, hol lakik a boszorkány. De egyedül oda ne menjetek, mert jaj nektek. Megesz! - De majd én, a nagy hős, megvédelek benneteket! - büszkélkedett.

- Tényleg megmutatod?

- Meg, de el ne mozduljatok mellőlem - figyelmeztette a két picit.

Másnap iskola után a bátor nagyfiú és a két pici elment boszorkányt nézni. Reszkető lábakkal ment a nagyfiú után a fiúcska és a kislány. Odamentek az orgonával körbevett kicsi házhoz.

- Hol lakik a boszorkány? - kérdezték a gyerekek.

- Hol, hát itt. Ugye, milyen félelmetes?

A kapuban megjelent a fekete ruhás, görnyedt hátú, görbebotos, félelmetes boszorkány.

- Náni, Náni kedves anyókánk!! - nevetve szaladtak befele, a pici lány és a fiúcska.

A nagyfiú értetlenül állt. A két gyerek húzta.

- Gyere, itt lakik Náni, a mi nagymamánk. Gyere, imádja a gyerekeket.

A nagyfiú félve, reszkető lábbal lépett be. A két kicsi már ott csüngött a boszorkány szoknyáján és puszilgatták. A néni kedvesen fogadta a vendéget, süteménnyel kínálta. A kis házat az orgona védte és a benne lakókat. A kertben ugrándozó nyuszik, őzikék. Sok szép virág és körülöttük repdeső tarka pillangók. A virágokban kis virágtündérek laktak, nevettek, énekeltek, kacagtak. A nagyfiú csak csodálkozott, hogy is van ez. Mintha mesevilágban járna, simogatta az őt körbevevő kis állatokat. Náni ruhája is megváltozott, tele lett szép virággal. A görbebot átváltozott varázsvesszővé. Az őzikének a lába tört el, mikor ide került. Náni megtalálta a kis beteget. A madárkának a szárnya tört el - mesélték a gyerekek. Az évek során egyre több lett

itt a kis beteg, de Náni meggyógyította őket. A kis kert kis földi paradicsom lett, madárkának, apró kis jószágnak. Mind szerették Nánit, elmenni már nem akarnak. A virágmagokat meg a madarak idehordták, hogy kedveskedjenek az öreg kis Náninak. Nyílt ott mindenféle szebbnél szebb virág. Zöldség és gyümölcsfa is volt Náni udvarában, úgy ám. Volt ott csilingelő arany alma, mosolygó barack. Egész évben teremtek és virágoztak a fák. Különleges kert volt. Bent a szívek kedves melege a telet elűzte messzire, ki a kertből. Mikor kint hideg szél süvített, bent akkor is nyár volt, az egész kertet átjárta a szív melege, ami Nániból sugárzott. Nem volt ő boszorkány, csak egy nagyon kedves öreg néne. Náni süteményénél finomabb a világon nem volt.

Hej, volt is mit mesélnie a nagyfiúnak az iskolában másnap. Bent járt a boszorkánynál és csudát látott. A gyerekek csak ámultak, hitték is, meg nem is. Azok elmesélték a szüleiknek. A szülők kíváncsian, de bementek Nánihoz. Rájöttek, mennyire nem ismerik. Náni kedves öreg nénike. Kérték, árulja el csodás kertje titkát. A titok nem más, mint a szeretet. Mert a szeretet nagy csodákra képes.

Most már azt beszélik a gyerekek, hogy a faluban egy eldugott kis házban él egy idős tündér, Náni a neve. Varázspálcával jár és tán még varázsolni is tud, mert a süteménye gyógyír mindenre. Nánit gyakran felkeresik, a kis fakapu már könnyen nyílik. Békesség szigete van ott, kis mesevilág telis-tele apró kinccsel, kis nyuszi ugrál a vendég elé. Kíváncsian veszik körbe a kis jószágok. A lepkék, madarak köszöntik a betévedt vándort. Náni színes kis ruhában. Mintha a ráncos arca kisimult volna, mosolyog, nevet a világra. A titka már nem titok többé, nyitva áll kapuja. Ha arra jársz, könnyen megtalálod, hisz állatok és emberek ott jó barátok. Akkor tudod, hogy Náni otthona a közelben van. Kövesd csak orrodat, ahol finom orgona illata száll. Folyton nyílnak a virágok. Kérlek, térj be hozzá. Ő rögtön finom süteménnyel kínál. Kérlek, hozz belőle nekem is, de útközben meg ne edd mind, hadd ehessek belőle én is.

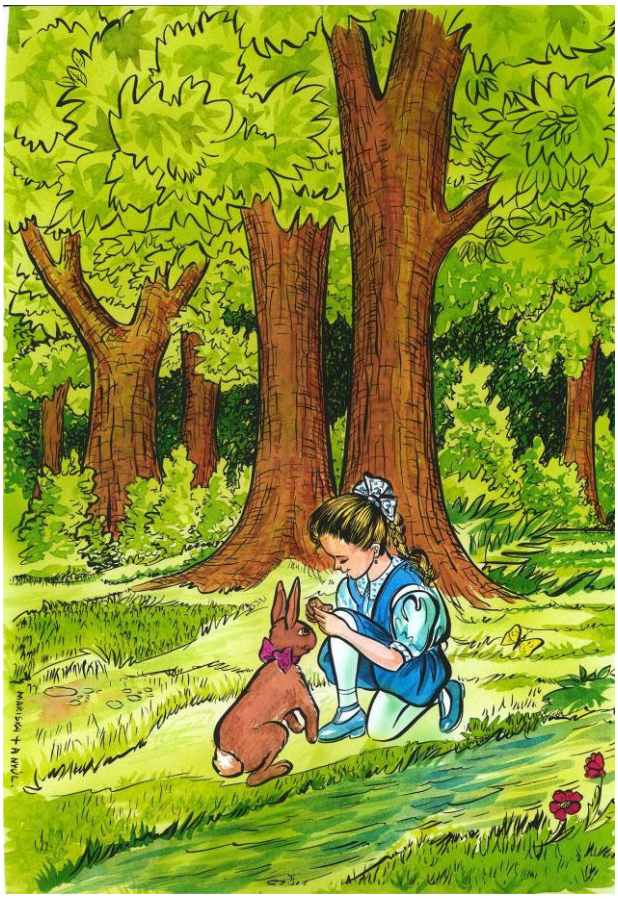

A gőgös hercegnő

Valamikor a régi időkben, mikor még voltak királyok és hercegek, élt egy gőgös hercegnő.

Szép volt és ezt tudta jól. Haja aranybarna, dús, arca, mint a legszebb virág, szeme, mint a tenger, zöldeskék. A férfiak, ha ránéztek, egyből szerelmesek lettek bele. Álmukban mind csak őt látták és kérte asszonyának valahány.

A gőgös hercegnő viszont egész nap a haját fésültette, nehogy egy csomó is legyen benne. Mosakodott illatos rózsavízben, nehogy izzadt szagú legyen. Mondta is, neki rengeteg a dolga, mert most fésülik a haját, fürdik, vagy épp a körmét lakkozzák. Jaj, ez a sok munka, milyen fárasztó, szinte enni sincs ideje.

Mentek hozzá a kérők. „Büdös, kócos, nem szép a körme, rendetlen a bajsza.” Talált kifogást nem egyet, százat. Egy sem volt elég jó neki.

A varázsló hírét vette a szépséges hercegnőnek, volt neki egy fia. Gondolta, megnézi, tényleg olyan szép-e, mint mondják és elment a herceghez megnézni a lányt. Mikor megpillantotta, elakadt a szava, ilyen csodás teremtést még nem látott. Lelki szemeivel már látta is, a fia is szép legényke meg a lány is szép, de szép pár lesz belőlük. Na meg az unokái is, hej de kis aranyosak lesznek!

Ment haza és újságolta a fiának: - Megtaláltam a párodat. Ő lesz a menyem, senki más! Eredj fiam, kérd meg a kezét az apjától, szépségesebbet tőle nem találsz.

Ment a fiú izgatottan. Bizony nem is kételkedett abban, a lány szebb lehet minden nyíló virágnál, ha apja így beszél róla. Alig várta, hogy megpillantsa. Ámult-bámult, mikor meglátta, ennyi szépség egy leányban. Kérte egyből asszonyának.

A hercegnő viszont gőgös volt.

- Mit akar ez tőlem? Piszkos a cipője. Poros a ruhája, fúj! Még hogy legyek a felesége, hozzá nem érek, ennyi kosz, még hozzáragadok!

- Messziről jött, azért poros a ruhája - magyarázta apja. - Különben tetszik a legény, leányom?

- Nem mondom, helyes, jóképű, de nekem nem kell, piszkos - undorodott a lány.

Ment a fiú bánatosan haza, bizony kosarat kapott. Mesélte apjának, hogyan járt.

- Hej bizony, szép ez az alma, kelletős, de belül férges az istenadta - mondta morogva az apja. - Na, de tanítsuk móresre a gőgös leányt.

Másnap ment a varázsló a herceghez, mondván, megnézné még egyszer a lányát. Jött is a lány nagy dérrel-dúrral, hogy nem érti a varázsló, neki nem kell a koszos fia.

A varázsló ránézett a leányra és halkan varázsigét mormolt.

- Mit mormolsz, te varázsló? - kérdezte a herceg.

- Szép a leányod, de nagyon gőgös, nem való a fiamhoz, már belátom.

Eljött az este, a varázsló ott aludt a várban. A csillagok vígan ragyogtak az égen, a hold is teli fénnyel tündökölt. A kis tücsökmuzsikusok húzták esti nótájukat. Az alvók álmát nem zavarta semmi.

Viszont a herceg leánya nem tudott aludni. Rémálom gyötörte, álmában macska volt. Nem volt szép haja. Nem fésülte, mosdatta senki, még a körme sem volt belakkozva. Ó, mi borzalom, még jó, hogy csak csúf álom.

Reggel, mikor felébredt, jaj, mit látott! Eltűnt a keze, helyette szőrös mancsa volt. Rajta dús fehér szőr, ó rettenet! Mikor belenézett a tükörbe, egy fehér macskát látott. - De rossz vicc ez, lenyakaztatom a szolgát! - háborodott fel. Felemelte a mancsát és a tükörben a macska ugyanezt tette. - Jaj, nem álom - döbbent rá a valóságra -, macska lettem!

Jött a varázsló, beosont a szobába. Meglátta a macskát és nagyon elégedett volt. A macska fújt, mérgesen nyávogott. Magyarázta volna a varázslónak: ezért megöletlek, felnyársaltatlak, nyakadat szegetem. Viszont a száján nem jött ki más, csak dühös nyávogás. A varázsló a nyakánál fogva elkapta az őrjöngő macskát és vitte.

- Ej hercegem, milyen macskát fogtam, szép ez, de vad. Nekem adod? - kérdezte a varázsló a hercegtől.

- Vidd hát, ha kell. Még megmar valakit.

El nem tudta képzelni a herceg, ilyen őrjöngő vad macskával a varázsló mit kezd?

- Egyáltalán, hogy került az ide? Tudtommal macskánk nem volt? Vidd, csak vidd, nekem teszel szívességet, még meg találná marni szépséges lányomat.

A macska tiltakozott, nyávogott, mondta:

- Jaj, ne adj oda, apám uram - de szavát a varázslón kívül senki nem értette.

Vitte hát a varázsló egyenesen haza.

A várban feltűnt a lány, hogy elveszett. Biztos a tóba fúlt szegényke. Mert a tó vizében szerette nézni magát. A szolgái viszont nemigen sajnálták. Suttogták: - Megjárta a gőgös, a fennhéjázó, végre nem kell egész nap a haját fésülni, cicomázni. - De azért úgy tettek, mintha nagyon siratnák. - Ó, az a szép lány, de kár, de kár!

A varázsló a macskát hazavitte, bezárta egy üres szobába: - Na itt aztán mérgelődhetsz. Szépítheted magad, nyalogathatod egész nap. Hisz mást úgysem tettél.

A macska berzenkedett, majd meglátta, hogy poros a szőre és elkezdte tisztogatni. Nem jó ez a macskalét. A fiú hallotta a keserves nyávogást, de apja megtiltotta, hogy bemenjen. Különben is csak a szépséges lányon járt az esze, mert hallotta a hírt, hogy a tóba veszett. Mióta meglátta, csak arra gondolt, mégis, hogy lehetne a felesége? Bánatos volt, most már a reménye is elszállt. A cica búsult és bánta már, amit tett, hogy jó sorát nem becsülte meg.

Egyik nap jött a varázsló és kiengedte.

- Na, most már belenyugodtál a sorsodba? - kérdezte.

- Bele, bánom már, hogy gőgös voltam - válaszolta a cica.

- Na eredj, vigasztald meg a fiamat.

A cica ment, dorombolt, a fiú arrább lökte: Hej, nem látod, útban vagy! A cica meg csak ment utána nap, mint nap. A fiú egy nap felvette, cirógatta és elmesélte, hogy járt a gőgös hercegnővel. A cica nagyon megbánta, amit tett, mert rájött, hogy a fiú nemcsak helyes, de melegszívű is. - Bárcsak nem adtam volna neki kosarat, most boldogan élhetnénk! - Sóhaja felszállt egész az égig. Meghallotta a varázsló. - Ám legyen, - gondolta - rajtam ne múljék.

Mikor a fia a macskát cirógatta, elmondta a varázsigét: Tipp és hopp! A cicából lány lett ismét. Hej, meglepődött a fia, megörült nagyon. Csókolták egymást nagyon. Fényes esküvőt tartottak. Meghívták a herceget is, az meg örült, hogy a lánya él. A lány nem volt már gőgös, tanult a leckéből. Az apja alig ismert a lányára, úgy megváltozott, nem érdekelte a körme szép lakkja, sem a cicomája. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Na most, kis olvasóm, azért fésülködj meg, mert kócos vagy. Na, így is szép vagy, de légy azért tiszta és ápolt. Most meg irány a kert, a játszótér - futás! Vagy a pihe-puha ágyikó. Álmod legyen szép, szép álmokat, kicsikém.

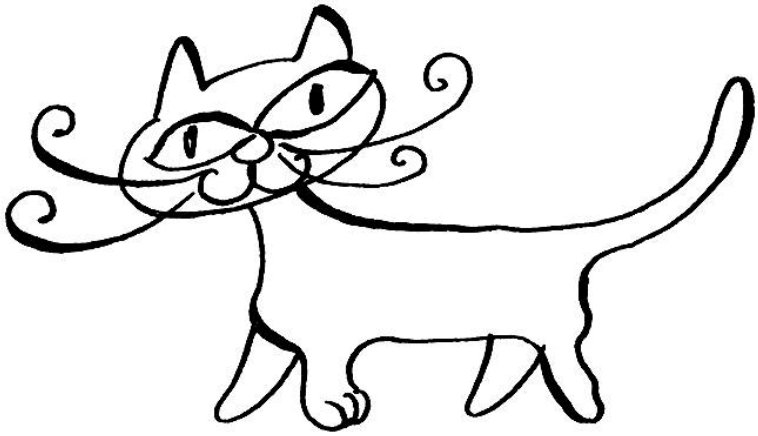

A kis énekes lányka

Nagyon messzi vidéken élt egyszer egy dúsgazdag király. A palotában minden arannyal, ezüsttel meg drágakövekkel volt díszítve. Mikor a nap fénye beragyogott, lehajtott fejjel mentek, hogy a sok csillogás-villogás ne bántsa a szemüket. A palotához tartozott a csodakert, tele a világ minden részéről hozatott legszebb virággal. Rengeteg szolga dolgozott benne, nehogy egy sárga levél vagy elhervadt virág legyen benne. A kert hatalmas volt, egy nap alatt el sem lehetett sétálni a végire. A kert végét óriási erdő követte, ritka fákkal tele.

Fülibe jutott viszont a királynak, hogy valami, vagyis valaki hiányzik az udvarából. Egy kislány, aki úgy énekel, mint a legszebb hangú madár. A legbánatosabb ember arcára is mosolyt fakaszt az éneke. A madarak a fán csöndben hallgatják, ha ő énekel. Hívják is erre-arra, hogy énekeljen, szegény emberek nagy-nagy örömére.

- Énekes lányka és nem az én palotámba énekel? Hogyan lehetséges ez! Mindenki tud róla, csak én nem! - háborodott fel a király. - Ma estére itt énekeljen! - adta parancsba a szolgáknak.

Összedugták a fejüket, súgtak-búgtak, de a lánykáról bizony ők nem hallottak.

- Márpedig itt legyen, különben nagyon haragos leszek!

Szaladtak a szolgák szerteszéjjel, a lányka vajon hol is lehet?

Az egyik kis faluba hallották, mesélték, hogy a lányka arra járt. Estefelé újból jön majd, mert most dolgozni van. Nótákat ír a nagy fa alatt. Azzal teremt jókedvet és csal mosolyt az arcokra. Betegnek egészséget hoz a csilingelő hangja.

Mikor jött a kislány, kedvesen énekelgetve, a szolgák már kapták is el.

- Jaj, mit tettem, mi a bűnöm? - sírdogált.

A szolgák meg csak cibálták, rángatták:

- Velünk jössz, most azonnal! Király urunk látni akar!

Húzták-vonták, kis ócska ruhája szakadt a rángatásban. Vitték a király elé.

A király meglátta az apró kislányt a szakadt, tépett kis rongyokban.

- A szerencsétlen koldusfajzatot miért hoztátok elém? - mordult fel. - Nem megmondtam, hogy az énekes lánykát akarom?

- Királyom, ő lenne az - szepegtek a szolgák.

- Énekelj hát! - kiáltotta mérgesen, vöröslő arccal a király.

A kislány elkezdett énekelni. Hangja szállt, a madarak elhallgattak, a méhek nem zümmögtek, odakint még a szellő is megállt, hallgatni a csodás hangot. Az erdőről és a vadvirágokról énekelt.

A király tátott szájjal figyelte a nótát.

Mikor véget ért, nagy csend lett, még a légy sem zümmögött.

A király megszólalt: - Ilyen szépet még soha életemben nem hallottam.

Adta ki a pancsot nyomban: - A lánykát öltöztessétek selyembe, adjatok rá ékszert. Ne csak a hanga legyen szép és fényes, legyen ő maga is ékes.

Mosdatták finom rózsavízben, haját göndörítették, fésülték szépre. Szép ruhába bújtatták, ami tele volt drágakővel. Úgy feldekorálták, a tulajdon anyja sem ismert volna rá. Tetszett neki a pompás ruha, a szép ékkövek. A haját, ami majdnem a földig ért, göndörítették, loknizták, hogy szépen álljon, a szempilláját is befestették, hogy még feketébb legyen. Nézte magát a tükörben: mint egy szépséges játékbaba, úgy nézett ki. Aranyszőke haja szép fürtökben, hullámosan omlott dereka alá. Ruhája csupa csipke és a drágakövek fénye játszott a nap sugarában.

- Ó, de szép lettem! - nézte magát a hatalmas tükörben. Idáig csak a tó tükrében látta magát. Most minden más lett.

Nehezen is mozgott a sok cicomában. Levegőt sem kapott rendesen a szép ruhában.

Hívatta a király, hogy énekeljen. Szép volt a nóta, de már nem annyira. A nehéz, kényelmetlen öltözetben nehéz énekelni, de még így is szép volt.

A királynak tetszett és elégedett volt.

- Nekem van a világon a legszebb hangú és a legcsodálatosabban szép énekesem!

Tapsolt, nevetett, lett egy új dísz a várában. Mennyire fogja őt irigyelni a többi király, ha hírét veszik legújabb kincsének. Meghívja őket, hallják hát ők is új szerzeményét.

A kislány azt hitte, most már énekel, felveheti újra kis egyszerű, de kényelmes ruháját.

- Nem úgy van! - ripakodtak rá a szolgák. - Most már mindig szép kell, hogy legyen, csupa-csupa pompa.

- Haza mikor mehetek az én kis falumba? Szüleim otthon már biztos aggódnak miattam.

- Most már itt laksz, szüleidet felejtsd el. Haza innen már soha többé nem mehetsz! - válaszolták a szolgák.

Nehéz ruhában, kicicomázva kiment a kertbe sétálni. Szépek, érdekesek a virágok, szebbet talán még soha nem látott. Hiányoztak neki az erdei rét vadvirágai, szépséges pillangói. Szabadon szaladni a réten és közben a szellő fújja a haját. Édesanya kedves hangja, apukája vigyázó kemény keze.

Ebédnél drága étket szolgáltak fel, cifra nevű és számára ehetetlen.

Nézte a király, miért nem eszik? Biztos drágább étekhez van szokva, és hozatta a különböző drága eledeleket. Csak egyen, szépséges hangjának nehogy baja essen.

- Mit ennél már, a legdrágább, a legjobb szakáccsal főzettem neked, de te mégsem eszel?

- Édesanyám paprikás krumplijánál nincs jobb a világon, már megbocsáss nekem, drága királyom.

- Paprikás krumpli? Még nem is hallottam róla. - Na szolgák rohanjatok és főzessétek meg az anyjával, én is megkóstolom.

Hozták a szolgák a különleges étket. Csak úgy illatozott a paprikás krumpli az edénykében.

A kislány szedett a királynak és magának is.

- Hát ez aztán a finom étek - nyalta száját a király. - Nem csodálom ezek után, hogy az itteni étek nem kellett. Holnap is főzzön édesanyád valami finomat, busásan megfizetem.

Este a kislány újra énekelt. Most már a királynak is feltűnt, nem olyan, mint volt.

- Miért nem szól a dalod olyan szépen?

- Ebben a ruhában levegőt sem nagyon kapok, mozogni benne nem is lehet.

A király hívatta az udvari szabót, varrjanak másik ruhát, adta ki a parancsot.

A kislány elmagyarázta, milyen a kényelmes ruha, milyet is szeretne. Ne legyen nehéz és mozogni is lehessen benne.

Másnap reggel kész is lett, könnyű volt és kecses. A kislány torkából csak úgy zengett a nóta. Vígan szökellt és mozgott újra.

A király hívatta: - Beszélj a szabókkal. Az én ruhám is nehéz és talán tudnának változtatni rajta.

A kislány beszélt velük és másnapra elkészült a ruha. Nem volt tele cicomával, a ruha sokkal kényelmesebb lett. A király kedve is jobb lett, tudott szabadon mozogni először életében. A mogorva királyból kedves, víg kedélyű lett.

Hívatta a kislányt.

- Te nemcsak szépen énekelsz, bölcs is vagy. Taníts hát engem jó dolgokra.

A kislány elvitte őt a faluba, az erdőbe.

- Hallgasd királyom a madarak énekét. Ismerd meg a mezők virágait.

A király meg csak csodálkozott, ennyi szépséget még nem látott.

- Vesd le a cipőd! Gyere, szaladj a fűben!

A király levette a cipőjét, még soha ilyet nem tett. Óvatosan lépegetett. Milyen jó érzés és el volt ragadtatva. Vígan futott a réten, szabadon, mint a madár.

A jó levegőtől, a mozgástól a király éhes lett. A falusiak jó kedvvel kínálták falusi ételekkel. Volt ott dödöle meg minden falusi finomság. Lett is verseny, kié a legfinomabb étek. A király meg kincsekkel jutalmazta a vendéglátást. Így lett a falu Nagyszakácsi és ezért rendeznek főzőversenyt a mai napig. Választanak királyi szakácsot is. A kisleányból énekesnő lett és bejárta a világot.

Így volt, nem így volt, mese volt. Gyere el Nagyszakácsiba, vár a dödöle, járj utána!

A Tó tündér és az erdő vigyázó

Nagy hegyek között kicsi patak csordogál. Szomját oltja az erdei állatoknak. Útja végén a hegyek között megbújó hatalmas tóba folyik. A tavat sűrű erdő veszi körbe, a partján apróka ház van. A tó partján ültem és csodáltam tiszta, tükörsima vizét, hallgattam a madarak énekét és a fák lombjának halk zizegését. A tó partjánál a vízben csodálatosan szép tavi rózsa nyílott és mesét mondott nekem.

Valamikor régen a kis házban élt egy erdő vigyázó legény. Az volt a dolga, hogy éjjel-nappal vigyázza az erdő sudár fáit, el ne lopja senki. Télen-nyáron figyelte a pásztortüzeket, hogy a fenyves lángra ne kapjon. Az erdő nem volt másé, mint az Erdő királyé, ez volt sűrű, sötét birodalma. Lakhelye a legmagasabb hegy tetején volt, ahol a legsűrűbb az erdő és sötét. Innen irányította a birtoka életét. Figyelte, hogy az erdő vigyázó jól végzi-e a dolgát.

Egyszer, mikor a nap felkelt, az erdőkerülő legény épp a tó mellett sétált. Érdekes dolgot vett észre. A napnak sugarai a vízben megcsillantak a víz alatt lévő fényes, magas tornyokon. Ámulva nézett a vízbe és látta meg a csodaszép vízi birodalmat. A kastély udvarában egy szépséges tündérlány az arany halacskájával játszott. Mikor elfáradt, lefeküdt a szép zöld növények közé. Csodálkozva nézett fel. Egymásra néztek, a fiú a lányt, a lány a fiút nézte. Még soha nem látták egymást, de mindkettőnek megakadt a szeme a másikon. A vízi világ hirtelen eltűnt, mert csak egy bizonyos napállásban jelent meg egy nap rövid ideig. A legény egész nap csak erre tudott gondolni. Álmodta volna, vagy igaz lenne? Másnap megint iparkodott a tóhoz, hogy mesevilágba bekukkantson és láthassa a tündért. Mert bizony nagyon megtetszett neki. Lenézett a tóba, a tündér már várta. Hosszú, szőke, vastag tincseit mintha a szél fújná, lebegtette a víz, szeme, mint a tenger kékje. Intett a legénynek: gyere le. Ő meg visszaintett: az bizony nem lehetséges. Mire a tündér felúszott hozzája és kiment a partra. Még soha nem látta a fenti világot. Csodálva nézte a nagy fákat.

Beszélgetni kezdtek.

- Én a tó Tündér királyának vagyok a lánya - csilingelt a tündér hangja.

A fiú elmesélte, hogy ő az erdő őre. Így beszélgettek egész nap. Bizony nagyon megszerették egymást. Az idő csak úgy repült, mikor együtt voltak. Nap napot követett és bizony a fiú elhanyagolta munkáját. A tündér a víz közeléből el nem mehetett, mert meghalhatott volna.

Rájöttek a tolvajok, hogy a fát nem vigyázza senki. Elkezdték kivágni az erdőt. Jajongtak a fák a baltacsapkodástól, sírt az erdő. Meghallotta ezt az Erdő királya. Hívatta a fiút.

- Ej, nem ezért fizetlek, hogy pusztuljon a birodalmam! - mondta nagy mérgesen.

A legény szánta-bánta bűnét, bizony nem figyelt.

Az Erdő királya figyelmeztette: - Vigyázz, vigyázz, mert ha munkádat nem végzed rendesen, bizony szörnyű haragra gerjedek!

Elmesélte a fiú a Tó tündérének, mi történt.

- El kell akkor válnunk. Mert én, ha tavat elhagyom, oda az örök életem és palotám. Apám megharagszik és szeretetét elvesztem - mondta szomorúan a tündér. - Többé nem találkozhatunk - és besétált a tóba.

A legény nagyon bánatos lett. Mindig a tündére gondolt. Bizony, a munkáját is rosszul végezte. Egy alkalommal a pásztortűzre nem figyelt. Recsegve-ropogva kezdett égni az erdő. A fák sikítva, jajongva égtek. Haragra gerjedt az Erdő királya. Hatalmas vihart küldött az erdőre.

Az eső tombolt, a szél tépte a fákat. A tűz lángja viszont kialudt. Mérgében átkot szórt. A Tó tündére változzon kígyóvá, a legény meg kőházzá. A Tó tündér királya viszont az átkot megváltoztatta. A lánya legyen halandó, a patak meg legyen tekergő, mint a kígyó. Így a fiatalok megmenekültek, igaz, a lánya halandó lett. Az örök szerelemnek nem árthat semmi sem. A tó mellett apró ház, benne fiatal pár, gyerekzsivajtól hangos a táj.

- A mesémnek vége - szólt a szépséges tavi rózsa. - Viszont, ha több mesét szeretnél hallani a vízi világról, holnap látogass meg újra.

Felálltam, a mesét megköszöntem szépen. Búcsúzóul egy csókot dobtam érte. Holnap újra eljövök mesét hallgatni.

Az unatkozó vízcsepp

Falu szélén kis tavacska békésen ringott, szelíden fodrozódott. Néha kis csobbanások simogatták végig a partot. Délben kicsi tükre sima lett és mint végtelen, tükröződött benne az ég kéksége. Partján zöldellő szomorúfűzfa állt, ágai beleértek a vízbe. Az ágak alatt kis békák zengték éneküket. A nyári nap kezdte ontani sugarait, a szél sem lebbent.

A tavacska mélyén, ami alig ért talán térdig, egy vízcsepp igencsak fészkelődött. Lökdöste társait, azok meg félrehúzódtak tőle. Fent a víz felszínén ilyenkor megjelent egy kis buborék, majd kidurrant, apró kis hullámokat hagyva a tó ezüstkék felszínén.

- Miért izegsz-mozogsz? - kérdezte a többi vízcsepp. - Inkább te is pihenj. Végre nincs szél, se szellőcske, aki háborgatna minket.

- Ó, ti lusták! Mindig csak ringani, ringani, nagyon unalmas. Mindig picit előre-hátra, semmi mást nem tenni. Hogy bírjátok ezt?

- Bírjuk, hisz vízcseppek vagyunk, ez a dolgunk - feleltek a többiek.

- A napot úgy szeretném látni már. De itt lent alig jön át a fénye - sóhajtott a cseppecske.

- Akkor mire vársz? Menj fel a felszínre.

- Megtehetem? Nem túl veszélyes? Láthatom a napot?

Cseppecske erőt gyűjtött és elrugaszkodott a tavacska fenekéről és elkezdett úszni felfelé. Úszott és úszott, már alig volt ereje, mikor észrevette, hogy felért. A nagy iparkodásban egész a tavacska széléig ért.

Meggyűrűződött egy picinykét a víz körülötte, majd a buborék durrant ki mellette. Erre a kis hangra figyelt fel a szomorúfűzfa. Egyik kis ága, amelyik behajlott a vízbe, kíváncsian pillantott oda.

- Jó reggelt. Én még nem ismerlek. Melyik szél sodort errefelé? - kérdezte a fűzfa.

- Lent laktam a mélyben, mindig csak ringottam, már nagyon untam. Feljöttem, itt jó meleg van és még a napot is láthatom. Itt minden sokkal izgalmasabb - felelte a kis csepp.

- Lent is kell lenni víznek, hogy itt fent is lehessen. Ha lent nem lenne víz, a gyökereim nem tudnának inni és elpusztulnék, kiszáradnék - magyarázta a fűzfa.

- Engem ez nem érdekel! Én többre vágyom, az eget szeretném látni, a napot.

- Jó, akkor nézd csak! - válaszolta sértődötten a fűzfa.

Még a békák is elhallgattak ily dölyfös beszédet hallva. Csend telepedett a vidékre. Délfelé megszólalt a cseppecske.

- Bocsánat, kérlek szépen, ne haragudj rám. Mondd, kedves fűzfa ág, itt sem történik semmi?

- Nem értem. Hajladozom a szellővel, leveleim simogatják a víz tükrét, téged is cirógatlak. Közben gyökereim iszogatják a tápláló vizet, és azt mondod, nem történik semmi?

- Igen, igen, ringok a víz tetején, a nap melege simogat. Mégis, nem történik semmi. Bezzeg a felhők ott úsznak az égen. Nem igazság, én is szeretnék szárnyalni fent, világot látni, nemcsak itt ringani. Nekik jó ott fent - sóhajtozott a kis vízcsepp.

- Menj akkor fel - mérgelődött a fűz -, de nekem ne sóhajtozz. Menj a tó közepére, ott melegebb a víz.

A kis vízcsepp odaúszott. Ott várt. A nap meglátta.

- Na gyere, ha már ennyire akarsz. - Kezdte melegíteni. Cseppecske egyre könnyebbnek, könnyebbnek érezte magát. Egyszer csak kis pára lett belőle és szállt fel a magasba. Egész a felhőkig. Ott csatlakozott a többihez.

Azon a nyáron viszont nagyon meleg volt. A napocska messze űzte a felhőket. Mikor azok esni akartak volna, széllel szaggatta szét őket. Tombolt a meleg, a felhők meg csak úsztak az égen. A kis vízcsepp bejárta már a világot. Már mindent látott. Szomorúan nézte, ahogy a föld szárad. Kiég a fű, sárgulnak a fák levelei. Ő meg csak hízik és hízik, egyre csak nő a semmittevésben. Lent meg a kis tavak kiszáradnak, a folyók összemennek. A nap viszont nem akarja, hogy szép arcát felhő fedje, elzavarja mind. Egyszer csak, ahogy így repkedett a kis vízcsepp a társaival együtt, meglátta az ismerős falucska templomtornyát. Hová lett a tavacska? Kiszáradt. Mellette a szomorúfűzfa ágai még lejjebb hajoltak. Már a kiszáradás fenyegette.

- Jaj, szegény fűzfa barátom! Szegény kis tavacska! - sóhajtott a vízcsepp. Majd meglátta, hogy a napocska éppen nem figyel oda.

- Gyerünk lefelé! - kiáltotta. A többi társaival együtt nagy szemekben elkezdtek hullani. A szomjas föld csak úgy itta magába a vizet. Az eső meg nagy cseppekben esett. Feltöltötte a kis tavat. A madarak énekeltek, a tücskök ciripeltek. A kis házikóban lakó emberek is kiálltak, nem törődve vele, hogy eláznak.

- Végre esik az eső! - rikkantották.

A kis vízcsepp épp a szomorúfűzfához esett, aki mohón beszívta. Odakerült ahhoz a kis ághoz, akivel beszélgetett.

- Az életemet köszönhetem neked, kicsi vízcsepp - hálálkodott.

Kicsi falu szélén kicsi tavacska vígan fodrozódik, ahogy a szelő simogatja. Benne egy picike unatkozó vízcsepp.

A fiú és a kígyó

Nagy hegyek között, hol magasak a fák és fel az égig nőnek, szinte a tetejét sem látod, mert akkorák, kis patak csordogál, a rét meg tele virággal, madarak röppennek. Lent a hegyek alján van egy kis falu és mintha kéz fonná, körbefonják a hegyek.

Itt élt egy házaspár, nekik meg volt egy piciny fiacskájuk. Nagy szeretetben éldegélnek. Apa favágó, Anyuka meg a kis kertben mindent megtermel, amire csak szükség van a ház körül. Egy nap szörnyű dolog történt, a fa rázuhant a gyermek apjára, és szörnyet halt. Anyja meg a bánatba halt bele. A kicsi fiú egyedül maradt.

A gazdag földesúr vette magához. Dolgoztatta, enni keveset kapott, ruhája is nyűtt volt. Bezzeg a földesúr lánya, mint a páva sétálgatott, munkát nem látott. Még a cipőjét is úgy adták rá, nehogy fáradjon. Gonoszak voltak ők mind a ketten, apja és leánya. Nem esett messze az alma a fájától. A fiúcska felnőtt és kérte a földesurat, fizesse meg a munkáját rendesen, ahogy illik.

A földesúr viszont ravaszul ezt mondta:

- Hajtsd fel a birkákat a hegyekbe legelni. Szép kövérek lesznek, tereld le őket. Amennyit át tudsz hajítani a kerítésen, az lesz a tied. Viszont mást nem ehetsz, csak puliszkát.

A legény belement a dologba. Gondolta, jól jár, mert bizony erős legény és csak úgy fogja hajigálni a juhokat.

Másnap fel is hajtotta a nyájat. Szép zöld volt ott a fű és magas, olyan magas volt, hogy a birkák szinte ki sem láttak belőle. Hozta a menázsit a földesúr lánya, a puliszkát. Mert a földesúr őt küldte, hogy ellenőrizze a fiút, hogy mást nehogy egyen. Így teltek a napok. A fiú elkezdett fogyni, mert a puliszka nem egy tápláló étek. Bizony, szűkebbre kellett venni a gatyamadzagot. Örömmel újságolta ezt a lány az apjának. Hej, fogy a fiú ereje! Tudta ezt a legény is, bizony, ha ez így megy, nem fog áthajítani egy birkát sem, még megemelni sem.

Egyik nap óriási vihar tört ki. Szakadt az eső, mintha csak dézsából öntenék. Fújt a szél, törte az ágakat, csavarta ki az öreg fákat tőből. A villámok meg beragyogták az eget. A fiú egy nagy odvas fa hasadékában talált menedéket. A villám becsapott a fába, ahová bújt, elkezdett ropogva égni.

Ekkor egy hangot hallott segítségért kiabálni. Felnézett a fa tetejére, egy kígyó tekergőzött rajta, az kiabált. Gyorsan felmászott, leszedte. Majdnem megégett ő is meg a kígyó is. Az utolsó pillanatban ugrott le a fáról, a kígyóval a kezében.

- Hát te, hogy kerültél oda? - kérdezte.

- Felkapott a vihar és repültem, aztán a fa tetejére dobott. Köszönöm, hogy megmentettél. Cserébe lehet három kívánságod. Mert tudd meg, én nem vagyok más, mint a kígyó király legkisebb lánya.

A fiú elgondolkodott, mit is kérjen.

- Tudod mit, holnap legyél itt és mondd el, mit szeretnél, én itt várlak - mondta a kígyó.

Másnap a fiú odament. A kígyó már várta.

- Mit szeretnél? Mi a kívánságod? - kérdezte a kígyó.

- Nem sokára felhíznak a juhok és le kell terelnem őket. Nem fogok tudni egyet sem áthajítani a kerítésen, mert gyenge vagyok, nagyon gyenge, Szeretném visszakapni az erőmet.

- Azon ne múljék - válaszolt a kígyó -, majd én megetetlek.

Odavezette egy barlanghoz, volt ott egy megterített asztal meg egy szék, az asztal roskadozott a finomabbnál finomabb falatoktól. A fiú evett jó étvággyal és ahogy evett, kezdte visszanyerni erejét.

- A második kívánságomat holnap mondom el - mondta a fiú a kígyónak. Megköszönte a pazar lakomát.

Ment a földesúr lánya a puliszkával. Meglepetten látta, a fiúnak nem kell a puliszka, nem csap le rá. Mi történt, tán megevett egy birkát?

Rá is förmedt: - Híja van a birkáknak! Biztos megettél egyet, azért nem nyúlsz a puliszkához!

- Márpedig nincs híja! - volt a felelet.

Hú, gyorsan elkezdte számlálni a lány a birkákat, megolvasta kétszer is. Nem hiányzik belőle. Na, de nem baj, nincs étvágya, annál gyengébb lesz.

Másnap megint ment a fiú a kígyóhoz. Együtt mentek a barlanghoz, a kígyó megint vendégül látta és a fiú még erősebb lett.

- Mi lenne a második kívánságod? - kérdezte a kígyó.

- Szeretném érteni az állatok nyelvét.

- Jól meggondoltad? Mert ha érted őket, senkinek nem árulhatod el, mert meghalsz.

- Jól meggondoltam - volt a felelet.

- Másnap mikor felkelsz, érteni fogod őket - mondta a kígyó.

A puliszkát vitte a földesúr leánya, de a fiú megint nem nyúlt hozzá. Örült neki a lány, biztos már enni sincs ereje.

- Na, akkor hajtsad le a nyájat! Elég kövérek!

A fiú lehajtotta őket.

- Aztán most jön a fizetség - mondta a földesúr, bajszát kuncogva pödörve. Gondolván: a sok éhezés megtette hatását, nem dob ez át egyet sem. A fiú viszont megfogta a birkát és mintha pille, lenne csak úgy hajigálta át őket. A földesúrnak földbe gyökerezett a lába, nem hitt a szeminek. A fiú meg az összes birkát áthajigálta.

- Na akkor én megyek, gazduram és köszönöm a fizetséget.

Hajtotta el a nyájat.

A földesúr meg a lánya meg csak néztek meredten.

- Nincs ereje? - förmedt rá lányára.

Nagy mérgibe a lányát kitagadta, elkergette. Futott is a lánya, félt apja haragjától, hogy hová, ki tudja? A földesúr mire feleszmélt, egyedül volt. Szánta-bánta, hogy elkergette leányát. Kerestette aztán mindenfelé, de hová lett, ki tudja?

A fiú a nyájat a hegyekbe hajtotta. Másnap mikor felébredt, hát hallja, hej de nagy ez a lárma! Beszélt minden, a birkák, a madarak. A sok-sok beszédtől fájt a feje. - Jaj bárcsak ne értenélek benneteket! - Ment a kígyóhoz, még van egy kívánsága. Nem kér ő sokat: a madarak daloljanak, a juhok bégessenek, borzasztó a hangzavar. Mindenki beszél, nincs nyugta egy perc sem.

- Mit szeretnél? - kérdezte a kígyó.

- Nem akarom érteni az állatok nyelvét, már fáj a fejem a sok-sok beszédtől.

- Rendben, legyen, de akkor feleségül kell, hogy vegyél. Jól meggondoltad?

- Feleségül veszlek, de kérlek, legyen már vége.

- Ám legyen.

A fiúnak elment egy pillanatra a hallása, aztán hallgatózott: a madarak újra énekeltek.

A kígyó viszont elkezdett nőni, a kicsi kígyó nőtt-nőtt, egyre nagyobb-nagyobb lett. Aztán szétrepedt a kígyó bőre és egy szép lány lett belőle. Nagyon megtetszett a fiúnak és vidáman mondta: Feleségül veszlek.

Ma is boldogan élnek.

A folyton növő hajú lány

Élt egyszer egy kis városban egy lány, Évike. Szép hosszú, dús haja volt, de megunta, elment a fodrászhoz. Rövid hajat szeretne, kevesebb vele a gond. Be is ment az első fodrászhoz.

- Rövidre szeretném vágatni a hajam.

A fodrásznő nézte a csodaszép hosszú hajat.

- Jól meggondolta? Kár lenne levágni, nagyon szép.

- Igen. Elegem van! Minden nap kifésülni, gond és baj.

A fodrásznő szemébe könny csordult.

- Jaj, de kár!

Kezében megremegett az olló.

- Biztos, hogy nem gondolta meg magát?

- Biztos.

Könnyes szemmel vágta a fodrásznő a szép tincseket. Mikor végzett, Éva felsóhajtott:

- Hú, de jó, mintha kilókkal lenne könnyebb a fejem.

A fodrásznő a szép nagy hajat szedegette, mikor új vendége érkezett. Mikor meglátta a hajat, sírva fakadt.

- Miért sír? - kérdezte a fodrásznő.

- Az én kislányom nagy beteg volt, nincs haja. Hiába szép, okos, dolgos lányka, párja nem lesz. Kinek kell egy kopasz lányka?

A fodrásznő ránézett a hajra.

- Ne sírjon, Anyuka. Itt ez a jó haj. Készítek belőle parókát, de még milyet. Senki meg nem mondja majd, hogy nem igazi. Holnapra kész is lesz.

Az asszony nem győzött hálálkodni.

Másnap Éva visszament a fodrászhoz. A fodrásznő ámult: ez hogy lehet?

- Ikertestvére van? Nem értem? Tegnap vágtam le a haját és ma megint nagy?

- Én sem értem. Ma reggel így ébredtem. Levágná újra?

Közben nyílt az ajtó. Ott állt a tegnapi anyuka és mellette a kislánya kendővel a fején.

- Egy pillanat türelmet kérek - mondta a fodrásznő Évának. - Be kell vallanom, én az ön hajából parókát készítettem ennek a kislánynak. Ugye nem haragszik?

- Nem, dehogy. Örülök, hogy nem szemét lett belőle - volt a válasz.

A kislány boldogan tette fel kis kopasz fejére a parókát. Szemébe könny szökött.

- Van hajam - sóhajtott.

Anyukája örömmel nézett a lányára. Kivirult, eddig is szép kislány volt, most még szebb lett.

- De szép lettél - mondták a fodrászüzletben szinte egyszerre.

Együtt sírva nevettek az örömtől.

- Még sok ilyen embert ismerek, akinek nincs haja. Nagyon örülnének, ha lenne nekik is - mondta a kislány.

- Akkor ezt a hajat sem dobom ki, készítek belőle parókát.

A fodrászüzletbe ezután sok szomorú kopasz ember járt és mind vidáman jöttek ki. A paróka nem akármilyen volt. A kis kopasz fejeken megtelepedett és többé nem paróka volt, hanem haj. Éva minden nap járt a fodrászhoz a hosszú haját levágatni. Sok-sok embernek szereztek ezzel örömet.

Történt viszont, ahogy az évek teltek, hogy Évának egyre később nőtt a haja. Másnaponta, aztán hetente nőtt meg, a végén csak úgy, mint az átlagembernek. Aztán elkezdett kopaszodni. A végén egy szál haja sem maradt.

Megtudták ezt az emberek. Mind-mind segíteni akartak és emberek százai jártak a fodrászatba, adták a hajukat. Most ők segítenek a bajban. „Enyémből, az enyémből legyen neki paróka.” A fodrász megbántani senkit nem akart, így hát minden ember hajából vett egy kicsit. Így lett Évának paróka, volt benne fekete, fehér, szőke és vörös, göndör és sima, mindenfajta haj. Viszont a legszebb haja az övé lett, mert benne volt minden ember segítségnyújtása.

A sok hajjal mi lett? A kórházakban a kis kopasz embereknek paróka. Így a sírásból öröm lett és sok szép mosolygó arc.

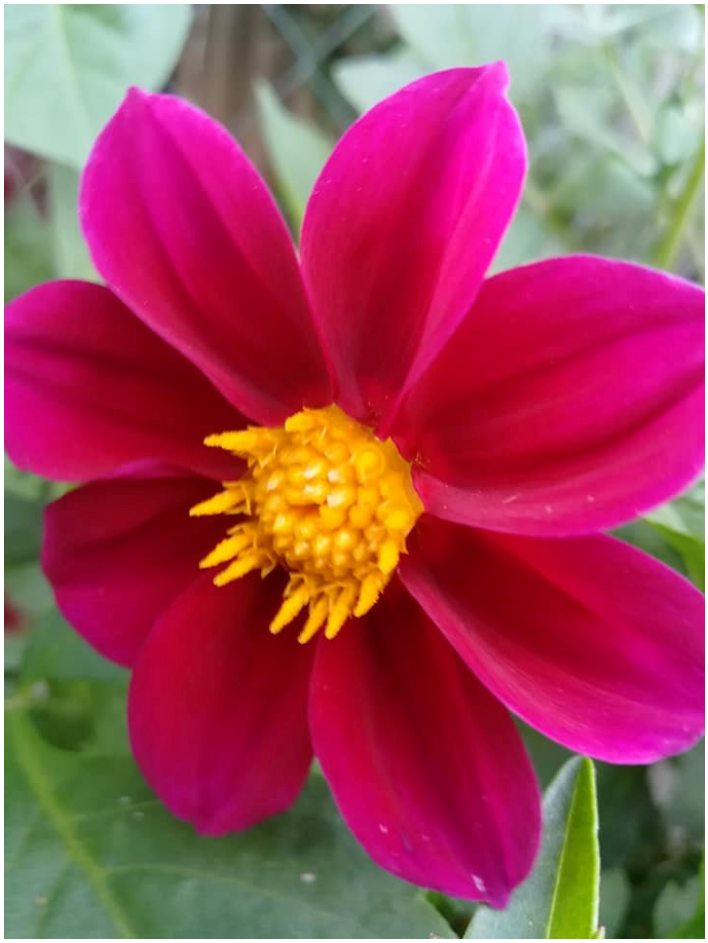

A rátarti fenyő

Kicsi falu szélén áll a nagy tölgyfaerdő. Sűrű és sötét. A falusiak tiszteletben tartották az erdőt, védte őket a nagy viharoktól, és mikor nem volt mit enniük, az éhhaláltól mentette meg őket. Az erdőben akkor makkot szedtek és abból készítettek mindenféle étket.

Az erdőben élt tölgy apóka, öreg volt már, két ember is kevés lett volna hozzá, hogy átölelje vaskos derekát. Nézegette az arra járó kis őzikék vidáman ugráló kis csapatát, a vaddisznók hangos csörtetését. Kis madarak rejtették apró fészküket lombkoronái közé. Mosolyogva leste és védte a kis apróságokat levelével, kíváncsi ártó szemek elől eldugta. Jókat nevetgélt az első suta mozdulataik láttán. Sok kicsi madár nőtt fel nála az évek során.

Mégis legbüszkébb a körülötte álló sudár tölgyfákra volt, az ő gyermekei. Mind-mind az ő nevelése. Régen itt tisztás volt, most meg az ő gyermekeivel van tele.

Egyik nap egy kicsi madárka szállt tölgyapóhoz, csőrében két apró magocska. Véletlenül kiestek a csőréből, le a földre.

- Hát tik kik vagytok? - kérdezte tölgy apó.

Apró, halk kis nyöszörgés hallatszott, amit csak a fák hallanak.

- Jaj, hát értem, ti még nagyon aprók vagytok - suttogta tölgy apó.

Lehullott levelével szépen betakarta a két apróka jövevényt, leveléről harmatcseppel megitatta őket.

- Na, itt jó helyen vagytok, én majd felnevellek benneteket, szép nagy fák lesztek.

A kis magok elkezdtek nőni. Kicsit furák voltak és egyáltalán nem hasonlítottak a többi fához. A többi fa csak nézte és furcsállta őket. Az egyik fa meg is jegyezte:

- Mi a makk, tölgy apó, tán sünfát nevelgetsz?

- Ne gúnyold már, no, hát ilyen az istenadta, ők akkor is az én gyermekeim. Ugyanúgy, mint ti valahányan! - mondta mérgesen apóka.

- Kicsit szúrósak, de azért szépek - válaszolták a többiek kicsit szégyenkezve.

Az egyik kis fenyő kedves volt.

- Nyújtsd ki gyökereid, apóka, itt van víz, igyál te is.

A másik önző volt.

- Na, apó, húzódj arrébb, én még növök! Több víz és tápláló föld kell, mint neked. Na, húzz már arrébb, öreg - szólt a dölyfös.

Mikor jött az ősz, a fák elkezdték hullajtani levelüket és alváshoz készültek.

- Ti is készüljetek aludni - szólt le tölgy apó -, kezdjétek a leveleket sárgítani, hullajtani. A zordon tél ne találjon ébren benneteket, mert elpusztultok.

- De mi még nem vagyunk álmosak, nem akarunk aludni. - A kisebb próbálkozott. - Nem megy, most mit csináljak?

Eljött a tél, az erdő mély álomba merült. Csak a két kis fa nézelődött. Jött a nyuszika.

- Jaj, de hideg van, megfagyok. Segíts kérlek!

A kisebbik fa felemelte ágát: Gyere, bújj csak ide!

A másik rászólt: Takarodj, tűnés innen! Megszúrlak, élesek a tüskéim.

Közeledett karácsony napja. A kis faluban lakó apa és fia elmentek az erdőbe. Talpuk alatt a frissen esett hó ropogott és hatolt be a csendbe. Az erdőben mélyen aludt minden, csak néhány leeső hópihe jelezte, hogy valami motoszkál. A fák ágain vastagon állt a puha hótakaró.

- Valahol itt láttam két fenyőt - mondta az apa.

Az öreg tölgynél meg is találták.

- Melyiket vágjuk ki?

- A nagyobbat - felelte a kis fiúcska.

- Először is bekukkantunk, mi lapul alatta.

A nagyobbik alatt nem volt semmi. A kicsi alatt viszont, összebújva a hidegben, ott lapult a kis nyuszi, őzike meg a kis madárka. Nagy, fekete, félős szemekkel pislogtak ki. A fenyő védte őket, ágait leszorította, tüskés levele meredezett.

- Ne bántsátok kis barátaimat - suttogta.

Apa alig bírta felemelni az ágat és a tüskelevél megszúrta ujját.

- Látod fiam, ezt a fát nem vághatjuk ki, kincs van az alján. - Mutatta fiacskájának a kis csapatot. - A másik alatt nincs semmi, na, azt hazavisszük.

Csattogott a fejsze, sírt a fenyő. Beleborzongott az egész erdő a jajgatásába.

Hazavitték, szép talpba állították, került rá szép dísz és cicoma.

- Na, ha most látnának a többiek, hogy felékesítettek. Felment ám a dolgom, énekelnek nekem. Bent vagyok a meleg lakásban. Irigyelnék jó sorsomat.

Pöffeszkedett, mint karácsonyfa. - Csupa csecsebecse és rajongás. Igen, igen hódoljatok előttem, emberek! Nagyobb és szebb vagyok, mint bármelyik fa, csodáljatok!

A karácsonynak vége lett. A karácsonyfa díszeit leszedték. A fenyőt hulló levelével kirakták a sufniba. A csillogásból rémálom lett neki. Már nem dicsekedett. Lehullajtotta tűleveleit, száraz fenyő lett belőle. Mikor teljesen kiszáradt, kandallóba rakták, elégett, még sírt egy kicsit, ahogy semmivé lett.

A másik fával mi lett? Mivel vettek el az erdőtől, úgy járja, adjanak is valamit. A kis fenyőfához élelmet vittek a kis állatoknak. Így lett nekik is karácsonyuk. Tisztelték a fát, mert óvta-védte a kis apronépet. A kis fából nagy lett és hatalmas lett, téli menedék és az állatok karácsonyfája. Nem volt rajta ékes dísz, mégis nagyon, de nagyon szerették. Tölgy apó büszke volt, a kis sünfájából lám, mi lett. Nemes, szerény, védelmet adó fa.

Szabó mester csodás kalandjai

Az óceán partján volt egy különös városka. Miért volt fura? Itt az emberek mind szép ruhákban jártak, egyik szebb volt, mint a másik. Itt laktak a szabómesterek. Abból éltek, hogy ruhákat varrtak. Hogy kelendőbb legyen a portéka, mindenkit szép ruhába járattak, ha megkérdezik, ki varrta, hát mondják, melyik mester is volt.

Hajók futottak a kisváros kikötőjébe. Hoztak azok mindenféle dolgot, cserébe szép ruhákkal tértek vissza hazájukba.

Itt élt a világ legjobb szabómestere. Ruhái, amiket varrt, meseszépek voltak, kapkodták is, mint a cukrot. Irigyelte is a többi szabó a sok szép ruha miatt. A mi mesterünknek megvolt ám a titka. Szép felesége, aranyos kis fiacskája - ők voltak az ő múzsái. Jókedvűen varrta a ruhákat. Este, mikor aludni tért, álmában már látta is a következőt hogy és mint fogja varrni.

Szépen éldegéltek, felesége finom ebédet főzött, pici fiacskája is szépen cseperedett, egyre ügyesebb és ügyesebb lett. Boldog volt, főleg aznap, mikor fiacskája először mondta ki: apa.

Nemcsak a szép ruhák miatt voltak irigyei, hanem szép felesége miatt is, sokan cseréltek volna vele. Feleségének szép barna haja és élénkzöld szeme, sok férfiszívet megsajdított. Kisfia is olyan, mint anyukája, leginkább rá hasonlított. Mit ne mondjak: a szabó sem volt csúnya, nem is csoda, hogy egymásba szerettek.

Viszont egy nap járvány tört ki a kisvárosban. Igencsak szedte áldozatait. Sajnos, a pici fiúcska is megbetegedett. Szülei kétségbeesve ültek kis ágyánál. Édesanyja hideg vizes borogatással, gyógyszerekkel küzdött gyermeke életéért. A kis fiúcskában is hatalmas életakarat volt, harcolt a betegséggel. Végül a betegség győzött és a kis fiúcska meghalt.

A szülők kétségbe estek, anyuka is beteg lett és őt is elvitte a kór.

A szabó mély bánatba esett, bármerre nézett, őket látta. Majd eszét vesztette nagy-nagy bánatában. Már nem volt kedve, hogy ruhát varrjon. Nem is volt kedve semmihez. Eladta mindenét, csak Pamacs kutyája maradt meg, és egy kis arany lánc a szív medállal. A medál kinyitható volt, benne a felesége és a fia képe.

Hajóra szállt a kis kutyájával, nem érdekelte, hová, csak el innen. Menekül az emlékek elől, mert beleőrül a fájdalomba.

A hajó kifutott, ki tudja, merre, őt bizony nem érdekelte. Kicsi kutyáját szorongatta.

- Jaj, Pamacskám, már csak te maradtál nekem.

A hajó csendben haladt, a nyugodt víz vitte előre. A vihar viszont már készülődött és kitörni készült.

El is kapta őket! A hajót dobálta a hatalmas hullám. Az ég zengett, az eső ömlött. A világos égből mélyfekete lett. Süvítve ordított a szél, a hajó teste recsegett, vad táncot járt a hullámok közt. - Itt a vég! - üvöltötték az emberek. A szabó remegő kis kutyáját fogta, mentette. A hajó végén egy kis sarokban húzódtak meg. Végül a hajó hatalmas teste nagy ropogással, recsegve szétesett. Az elejét a hullámok rögtön elnyelték. Kétségbeesett kiabálások hangja szállt a tomboló szélben. A szabó Pamaccsal erősen kapaszkodott, hogy a vihar a roncsról el ne sodorja őket.

Végre a vihar elcsendesedett. A két hajótörött álomba zuhant.

Reggel a szabó a kis kutya nyaldosására ébredt.

- Csak mi maradtunk, kedves kis kutyám.

Nyakához nyúlt, a kis lánc szerettei képével megvan-e? Megvan.

- Legalább képen hadd lássalak benneteket, bár a szívemből úgysem töröl ki benneteket semmi.

Körülöttük a néma víz végtelen kékje. Napokon keresztül hánykolódtak étlen-szomjan.

- Jaj, kis kutyám, a vihart túléltük, de itt pusztulunk.

Jó volt, hogy nincs egyedül, még ha csak egy kutyus, de van mellette valaki.

Hirtelen kutyája ugatni kezdett. Erre felfigyelt. Vajon mit ugat?

Távolban egy sziget képe bontakozott ki. Elkezdett kezével arra evezni, de az áramlat is segített neki. Maradék erejét is felhasználva két kézzel hajtotta a kis roncsot, Pamacska is két első lábával hajtotta a vizet.

Végre szárazföld! A kimerültségtől ájultan feküdtek a part homokján.

Észre sem vették, hogy kezek fogják meg és viszik őket. Kényelmes ágyba fektették a szabót és a kutyusát is. Mikor észhez tértek, kedvesen vízzel és ennivalóval kínálták. A szabó első dolga volt, hogy megkérdezze:

- A kutyám hol van? Hol vagyok?

- A kis kutyád a másik ágyon van, jól van, ébredezik. Mi a Nyár népe vagyunk és egy szigeten vagy. A szigetnek a neve Évszakok.

Kis kutyája a következő pillanatban boldogan szaladt hozzá. A gondos ellátást követően hamar talpra álltak. A szabó elmesélte szomorú történetét, hogy szenvedtek hajótörést. Az ott lakók szinte csodájára jártak, mert eddig idegennel még nem találkoztak. Kedvesen és szeretettel fogadták őket. A történetet ámulva hallgatták.

- Mi az, hogy beteg vagy meghal valaki? Náluk ilyen nincs.

- Hány évesek vagytok? - kérdezte a szabó.

- Nem tudjuk, mi az? Mi mindig voltunk és leszünk. Mi vagyunk a Nyár népe.

A szabónak feltűnt egyszerű kis ruhájuk.

- Szeretnétek szebb ruhában járni? Én is szeretnék adni nektek valamit, én meg a kis kutyám annyi jót kaptunk tőletek.

Hoztak a szabónak anyagot. Nekilátott a munkának, és készültek nagy virágsziromból a szebbnél szebb kis ruhák. A fiúknak levelekből és szirmokból készült, a lányoknak tarka szirmokból. Ott a virágok sokkal nagyobbak voltak, mint máshol, hisz el nem száradnak soha, csak nőnek. Színpompásak voltak és illatosak. Némelyik akkora volt, hogy éjszaka oda bújtak aludni alá. Munka mindig akadt, a nyáron termő növények termését szedték és fogyasztották. A nagy meleget a szabó nehezen bírta. Mesélték, van egy mély kút és benne nagyon hideg van. Összehívta a tanácsot.

- Szeretnék lemászni a kútba, mert nagyon melegem van.

- Ne, azt ne tedd, ott olyan hideg van, még senki nem ért le az aljára.

A szabó nem hiába volt mestere a szakmának. Varrt magának meleg ruhát, bundás szőrével kibélelte. Melege volt a kis kutyusnak, a nyírás még jól is esett neki, megszabadult meleg szőrbundájától. A szabónak meg lett meleg ruhája. Kötelet fontak és leengedték a mély kútba.

A kút mélyén hó és jég volt. Szedett belőle sokat. Felhúzták aztán őt is. A jeget meg a havat becsomagolta, el ne olvadjon. Fent a nagy melegben készített magának belőle gyümölcs-fagyit, hogy a meleget jobban viselje. Kínálgatta mindenkinek, de túl hideg volt, nem tudták megenni. Mikor megolvadt, jó hideg italként fogyasztotta.

Hallotta, van másik nép is a szigeten, az Ősz népe. A Nyár népe csereberélni szokott velük. Miután mindenkinek varrt ruhát, úgy gondolta, ideje továbbállni. Kérlelték, maradjon, de őt hívta a kíváncsisága. Szomorú szívvel, de elbúcsúztak tőle meg a kis kutyájától.

- Gyere vissza, visszavárunk! - kiabálták utána.

Elért az Ősz népéhez. Itt a fák levele pirosas volt és sárga. Érett gyümölcsök vártak szüretelésre. Az itteni embereknek sem volt szép ruhájuk. A szabó rögtön nekiállt ruhákat varrni nekik. Készültek a színes falevelekből a színes ruhák, a kis sapkák, sok-sok ember nagy örömére. Itt is elidőzött és megismerte a szokásaikat. Rengeteg dolguk volt, a sok-sok gyümölcsöt meg sem tudták enni, így adtak belőle a Nyár és főleg a Tél népének. A szabó miután végzett és mindenkinek lett ruhája, továbbállt. Ment a Tél népéhez.

Itt volt a hó és a fagy birodalma. A ruhájuk itt volt a legrosszabb. A szabó szinte éjjel-nappal dolgozott, legyen jó kabátjuk, nadrágjuk, meleg lábbeli csizma, sapka. Mivel a hideget nem igazán bírta, csak addig maradt, míg kellett. Nem győztek hálálkodni neki. A Tavasz népéhez vezette útja.

Minden virágzott, a madarak énekeltek. A fák, mint valami nagy virágcsokrok álltak. A szabónak itt is akadt dolga. Miután kész lett, a varázsló hívatta.

- Mindenhol derekasan dolgoztál. Amerre jártál, sok örömöt szereztél. Tudd meg, én vagyok a sziget ura. A nevem Évszakok. Én uralkodom Tavasz, Nyár, Ősz, Tél népe felett. Tettedért megjutalmazlak! Dobd a nyakadban levő láncot a medállal együtt a tóba.

- Kérlek, ezt ne kérd tőlem. Szerető családomról más nekem nincsen. Kérj inkább valami mást, megteszem, csak féltve őrzött kincsem el ne vedd - kérlelte a szabó.

A varázsló viszont hajthatatlan volt.

- Tedd azt, amit mondok! Parancsolom! Ha nem teszed, hű kutyád életét veszem! Nem élhetsz a múltnak, élj a jövőnek!

A szabó kis kutyáját sajnálta volna veszni hagyni.

- Nem mondom, szép kis jutalom, legféltettebb kincsem elvesztem.

Könnye hullt, mint a patak. Idáig bármerre járt, úgy érezte, szerettei ott vannak vele, mert vele volt kedves képük.

Hát legyen és bedobta láncát szív medáljával a tóba, de úgy érezte, az ő szíve is elsüllyed, mint a medál, felesége és picike fia képével együtt.

Láss csodát, a medál süllyedt, majd nőni kezdett és ahogy nőtt, a vízből felemelkedett. Kinyílt a zár rajta. Kettényílt a szív és ott állt felesége kisfiával.

- Mondtam, megjutalmazlak - szólt mosolyogva a bajsza alatt a varázsló.

A szabó beszaladt a vízbe, ölbe kapta őket és kihozta. A boldogságtól vígan kalapált a szíve. Visszakapta őket. A család azóta is nagy-nagy boldogságban él a szigeten.

Álomiskola tündérei

„Tudod-e, hogy kik azok, akik a csepp gyermeket látogatják?”

A régi világ bölcs öregeinek története elmeséli, miért is nevet álmában a kisbaba.

Mindenki jól tudja, hogy amikor megszületik egy kisbaba, aki az életről mit sem tud, csak eszik, iszik s leginkább alszik. Olykor-olykor megesik, hogy a kisded az álmában mosolyog és vidáman felnevet.

Minden apró pici gyermeket meglátogatnak az álmot hozó kis tündérek, ugyanis ők vigyáznak arra, hogy szép legyen az álmuk.

A nagy mesemondó öregek története szerint tündér képében járó elhunyt szeretteink jönnek meglátogatni álmaiban a kisbabát. Nem látja őket senki, csak a kisbaba, és amikor megpillantja, az ránevet.

A tündér, a kisded apró kezecskéjét fogva, repül szép csillogó szárnyakon Álomországba. Az Álmok Birodalmában minden megtörténhet, hisz csodákkal van teli ez a nagy s végtelen világ.

Szeretettel veszik körbe a kis jövevényt. Játékosan taníthatják, nevelgetik és megmutatják, hogyan kell mosolyogni, nevetni, azaz miként fejezze ki magát a kisbaba, hogy az anyukája szavak nélkül is megértse. Nehéz iskola ez a kis tanulónak, hisz sok-sok újat kell tanulnia, azért is nem véletlen, hogy olyan sokat alszik, mert az iskolából nem hiányozhat. Megesik, hogy elsőre nem sikerül a kisdiáknak megtanulni a leckét, ám végül úgyis belejön majd. A tündéri tanítás teljesen különbözik az óvodai és az iskolai tananyagtól, ugyanis ők így szoktak tanítani:

„Na most, pici babácska, próbálj felülni... Rajta-rajta, meg tudod csinálni! Ha álmodban már jól megy, ébren is kipróbálhatod. Ügyes vagy, menni fog!”

A pici baba, amikor ébren próbálkozik azzal, amit az álmában már nagyon jól megtanult, a valóságban többször is neki kell rugaszkodnia a dolognak, mivel itt azért már nehezebb dolga van. A kisded ilyenkor szokta babanyelven biztatni magát:

„ÁÁÁHUHÁÁÁ!”

Hogy mit is jelent ez a felkiáltás? Természetesen ezt csak a kis tündérkék értik. Aztán mi is lesz a nagy erőlködés eredménye? Végül a baba szépen ül.

Az álom eljövetelkor a kisded büszkén elszokta mesélni, milyen ügyes volt, ha sikerrel járt a *„házi feladatban”*, s ennek fényében a tündérkék megdicsérik és megszeretgetik.

Az idő múlásával a kisded egyre ügyesebb lesz a szülők nagy örömére:

„Nézd, mit tud már a pici csodánk!
Annyi mindent kell megtanulnod,
sok-sok csoda vár rád, meglátod!
Járj szorgosan az álomiskolába!
Nevess hát, nevess, kicsi babánk,
felhőkre, fűre, fára, kis virágra!
A gyermekkor hamar elszáll...”

A felnőttek az álomiskoláról és a kis álmot hozó tündérkékről már mit sem tudnak. Rég elfelejtették, hogy valaha is jártak egy ilyen helyre. Bármennyire is hihetetlen, a tündérek a mai napig mindig eljönnek a nyugovóra térő felnőttekért is, ám ezt ők elfelejtik az ébredésüket követően. *„Emlékezz csak vissza! Valamit, ha nem tudtál, az este megálmodtad... majd másnap, ébredés után megdicsérted magad. Elárulok egy titkot, nem te voltál ügyes, hanem a tündérkék. Sőt! Álmodban te is nevetgélsz! A te buksi fejedet is ugyanúgy megsimogatják, mint a piciknek.”*

„Este fáradtan vágysz Álomországba,
szépséges s varázslatos tündér világba.
Gondjaid leesnek fáradt válladról,
elfelejtkezve az élet kínjairól, bajairól.
Segítenek neked hasznos s jó tanácsokkal,
legyen az életed telis-tele varázslatokkal.
Ott jársz éjjelente mesebeli országban,
vágyakkal teli csodás világban.”

A tündérkék akkor is vigyáznak a szeretteikre, ha nem alszanak, ez főként akkor igaz, amikor úgy érzik, szerencséjük volt.

A tündérek számára örökké gyermek marad, kivétel nélkül, mindenki, akiből az *„útja végére”* végül álomhozó kis tündér lesz.

„Addig is álmodj szépet!”

A jövő mai szemmel

Ültem egy padon és néztem a sürgő-forgó embereket. Két fiatal fiú jött, kezükben mobil és igen vadul nyomkodták. Odamentek egymáshoz, kezet fogtak, egy szót sem szóltak, csak a telefont nyomkodták bőszen. Talán ez lesz a jövő? A fiatalok csak készülékeikkel foglalkoznak, a másikkal nem? Jaj, de sok szembeteg lesz! Már az ovisoknak van laptopjuk, okostelefonjuk. A fiúk nem fociznak, a lányok nem babáznak, csak gépeket nyomkodnak! Mi lesz?

Az emberek, mivel hogy sok lesz a szembeteg, arra fognak törekedni, hogy a látást elvesztő emberek valahogy mégis tudjanak látni. Okos készülékkel. A környezetet meg úgy alakítják, sok legyen a zöld növény, hogy élhető oxigént adjanak. Befuttatják még a házak falát is, a tetőkön meg kis parkok lesznek. Az ott lakók gondoznák, ápolnák a kis zöld szigetet. A fiatalok nem járnának konditerembe, hisz ott lenne a kis park, amit ápolni kell.

Most, ha meglát egy anyuka az utcán egy sérült embert, mit mond a gyerekének? - Ne nézz oda, ne bámuld meg, csinálj úgy, mintha észre sem vennéd! - Talán a sok érzékenyítő programnak a meséknek köszönhetően egyszer változik a helyzet. Anyuka majd ezt mondja: - Figyelj oda, nézd meg, kérdezd meg, tudsz-e valamit segíteni?!

Jelenleg ott tartunk, hogy a fiatal kezében ott a mobil és bőszen játszik vele, nem lát rendesen, mert a figyelmét az köti le. Nem is hall, mert a fülébe ordít a zene. Megy a nagyvilágba bele, nem lát, nem hall, csak megy. Hová, egy kocsi vagy vonat alá? Otthon beül a falak közé és ugyanazt teszi, mint kint. Szívja a cigit, mert ő már nagy és a világról mit sem tud, hisz elvan a saját világában. Kiabálnék a fülébe: - Nézz széjjel! Ismerd meg környezeted! - Betiltanám ezeket a gépeket az utcán, csak a telefont hagynám: nézzenek, halljanak! A cigit a kezéből kiverném: - Ne mérgezd magadat!

Mese

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egy szép királylány. Nagyon szép volt, de jött a sárkány, hogy elrabolja. A sárkány talált egy laptop előtt ülő királylányt, aki gépezés közben cigizett.

- Hú, de büdös bagószagú - na de sárkány vagyok, viszem!

A királylány úgy belemerült a játékba, hogy az egészből észre sem vett semmit. Este, mikor a gépnél elaludt, de másnap sem. A sárkány meg várt, hátha lemerül a laptopja? Közben azon gondolkodott, mit is kezdjen vele? Főzni nem tud, se takarítani, se anyai érzés nem szorult bele, mit kezd a sárkánygyerekekkel?

A királyfi e-mailben értesült a lányrablásról.

Na, megy sárkányt ölni! Beszállt a luxuskocsijába, na, majd ő megmutatja a sárkánynak.

Kiszállt a kocsiból, becsengetett a kis házba. Kijött a sárkány.

- Na, sárkány, megharcolok veled!

Viszont a cigi miatt úgy elkezdett köhögni, majd’ megfúlt. A sárkány meg a röhögéstől fulladozott, ahogy látta a nagy hasú, fulladozó királyfit.

- Mit akarsz? Te örülj, hogy levegőt kapsz!

A királyfi ebből nem hallott semmit, hisz a legújabb sláger a fülébe ordított.

Berontott a királylányhoz.

- Hú, ez mi, amivel játszol? - kérdezte a királylánytól és leült játszani a laptophoz.

A sárkány mérges lett, bezárta rájuk az ajtót. Ő meg beköltözött a királyi várba.

- Mintha fogyott volna a királyfi - rebesgették az emberek, mert előtte nemigen látták.

A királyfi és a királylány ma is boldogan játszanak a laptopon. Itt a vége, laptop vége, game over. Nyugi, van még két életed. A mesém is tovább tartott volna, ha a laptop le nem merült volna.

Ideje felkelni felébredni! Ne mérgezd magad, ha nem muszáj! A számítógép jó, de ne annak élj! Húzd ki füledből a dugót és hallgasd inkább környezetedet!

Na de ez csak mese. A tény: marad az okostelefont nyomkodó fiatal. A szmogos város, a városok betontengere. Talán a jövő jobb lesz, de szerintem ez is csak mese.

Kis hóvirág

Közeleg a tavasz, de a tél még azért próbálkozik. Alszanak a növények, még minden alszik. A kicsi hóvirág viszont ébredezik. A hideg hó alatt kidugja kis leveleit, ő már tudja, Tavasz anyó közeledik.

- Bújj csak vissza! - szól rá a tulipán.

- Meg akarsz fagyni? - ásítozik a kis ibolya.

- Hová sietsz? Aludj még, ráérsz, még tél van.

A kis hóvirág viszont kíváncsi:

- Olyan régen nem jártam már kint.

Kis apró leveleit félve, de kirakja: - Talán a hó megvéd, ha fagy van.

A hó rászól: - Ejnye, mi ez a sietség? Húzd be a leveled, mert megfagy idekint. Nem elég vigyáznom a fákra, a friss vetésre, még te is tolakodsz itten.

A kis kíváncsi azonban bátorságot gyűjt, félve, de kidugja a hó alól kis fejecskéjét. Kicsit élvezi a napnak sugarait. Este viszont jön a mogorva fagy és aki kidugja orrát, megfagy. Hó apó viszont vigyáz a kis virágra. Kezével kis hókupaccal szépen takargatja. - Így, bújj el, te kis mafla, kis takarómmal betakarlak. - Bújtatja, rejti a mogorva fagy elől apró kicsi kincsét. Mikor Tavasz anyó megelégszik a fagy uralmával, nagyot koppint a homlokára.

- Elég a hidegből, a lazsálásból. Ébresztő! - megcsengeti apró csengettyűjét. - Ideje ébredni. A tél eltűnőben. Olvad a hó. Hóapóka elköltözik messzi vidékre.

A kis hóvirág örül a nap fényének és vidáman hirdeti a tavaszt, vége a télnek.

A földből kibújik az apró kis ibolya. Köszönti ő is a tavaszt. A fák nagyot nyújtóznak, virágjukkal ünnepelnek, vége a hidegnek. A madarak vígan énekelnek, újra életre kell minden. Ébred az apró nép is, a katicabogárka, a méhecske is. Tücskök a kis hegedűjüket javítják, hisz egész télen pihent a kis hangszerük, ideje, hogy behangolják. Megkezdődik a tavasz zenéje, énekelnek a madarak, zümmögnek a méhek, megzendül, ciripel a muzsika. Táncolnak a virágok, szellőben hajladoznak. Nem hideg, vad szél süvít, mint télen. A kisfia járja a rétet, meleg, puha szellőcske simogat fát és virágot, gyenge lágy kézzel. Kicsi hóvirág illatával méhet csalogat. Ő a nektárért csókot ad. A kis apró virágok lassan elfáradnak és mire jön a nyár, a föld takarójába visszabújnak. Helyüket átveszik a nyári virágok, kik csak most ébredeznek, mit sem tudnak ők a télről a hidegről, hisz mikor ők fent vannak, a tél már messze jár. A tavasz apró kis virága, a kis kíváncsi hóvirág magára húzza takaróját és álmodik szépet, hogy újra tavasz lesz, a madarak énekelnek, ő meg megint kis hős lesz, mert ő a legbátrabb, ki a fejét a hidegbe kidugja. Nem más ő, mint a tavasz első csodás kis virága. Aludj hát, kicsi hóvirág, álmodj szépet. Tavasz eljő, találkozunk újra és együtt ünnepeljük a tavaszt vidám énekszóval. Aludj és álmod legyen szép, szép álmokat kicsikém!

Mézecske királylány

Csodás birodalomban, hol az emberek jól éltek, uralkodott a király és a királyné. Mindenki szerette őket, mert igazságosan uralkodtak és meghallgatták az emberek kisebb-nagyobb bajait, vagy éppen bölcsen döntöttek helyettük.

A palota nagy volt, hatalmas, tele szebbnél-szebb dolgokkal, amiket az emberektől kaptak szeretetük jeleként. A kert, ami a palotát körbevette, tele volt szebbnél-szebb virággal.

A királyi pár fiatal volt, a királynénak szép aranybarna a haja és tengerkék a szeme. A királynak sudár a termete és erős a karja. Igen szép párt alkottak.

A királynő gyermeket várt, nagy volt az öröm a palotában. A király eddig is óvta drága párját, de most már még jobban. Puszilgatta, simogatta kedvese pocakját, várta nagyon gyermekük születését. Érdekes módon a királyné csak a mézet kívánta, legszívesebben mindig azt ette volna. Mondta is: Ez a baba egy kis Mézecske.

Mikor a királyné megszülte kislányát, lett nagy öröm és vígság, de csak rövid időre, mert a királynő rosszul lett. A kislányt a dadára bízták és rohantak orvosért. A király is lóra pattant, hogy orvost hozzon, de nyomban.

A palotától nem messzire egy kis faluban a füvesember meghallotta, mi is történt. Nyakába vette a tarisznyáját, amiben mindenféle csodafű volt és rohant a palotába segíteni. Volt ott már akkor orvosok hada, de segíteni nem tudtak. A füvesember ránézett a királynéra, máris tudta, mi a baj.

- Megmérgezték a királynét! - kiáltotta.

Máris nyúlt a tarisznyába, került elő onnan sokféle fű és virág.

- Jól van, van nálam gyógyír - és szaladt le a konyhába. Elkészítette a főzetet és már is rohant vele vissza. Jaj, az időből ki ne fusson, mert oda lesz szeretett királynéja!

Mindenki sírt és jajveszékelt, a királynénak baja ne essen. A király is idegesen járkált, mint a ketrecbe zárt vad, magatehetetlen.

A gyógyital időben érkezett. A királyné ivott belőle.

- Jó van, nem lesz baj - mondta a füvesember. - Most hagyjuk pihenni.

Megnyugodott a palota népe. Viszont a kisbaba a nagy kavarodásban a dadával együtt eltűnt. Újabb rohanás-szaladás, átnéztek minden szobát, a pincét és a padlást, nincsenek sehol, mintha a föld nyelte volna el őket. Keresték őket égen és földön. A király lóra pattant, száguldott mindenfelé, hátha látta valaki a dadát a kisdeddel. Mint a megbolydult méhkas, kereste őket minden ember, de mindhiába.

A királyné meggyógyult, de kislánya hiányát semmi nem pótolhatta. Lánya egy éves szülinapján papírmadarakat rajzolt. Ő és a palota népe mindegyikre ráírta: „Kislányom, Mézecske, haza várunk”. Rábízták a szél sebes szárnyára, repítse el, hátha megtalálja Mézecske és hazatér. Minden évben papírmadarak százai reppentek az égre: „Gyere haza, drága gyermekem.”

A dadus a kisbabával a közeli nagy, sűrű erdőben bújt el. Gonosz terve sikerült, a csepp gyermeket a nagy kavarodásban megszerezte. Ő mérgezte meg a királynét, a halálát akarta. Sajnálta, hogy a bölcs füvesember így kifogott rajta.

Na, nem baj, fő, hogy övé a királylány, gonosz tervét így is megvalósítja.

- Lári-fári, királyi vér, nem jobb az, mint a többié. Nevelés dolga, kiből lesz úri lány vagy szolga. Majd én nevelek ebből az úri sarjból semmirekellő, buta lányt, nem fog ez tudni az ég-világon semmit sem, na, majd akkor visszakapják.

Nevette előre, hogy fog nézni a királyi pár, milyen buta és ostoba a királyi sarj. A kislánnyal nem is foglalkozott. Egyszer, mikor nagyon éhes volt, Mézecske a következőt mondta neki:

- Menj az erdőbe, van ott ennivaló elég, hisz a nagy medve is megél.

Mézecske korgó hassal, éhesen botorkált az erdőben. Teljesen eltévedt, jártányi ereje sem volt, kis hasa korgása zenélt neki altatót.

Mikor felébredt, kicsi, apró emberkék vették körbe.

- Hát ti kik vagytok?- kérdezte Mézecske.

- Mi vagyunk az erdő bölcs manói - válaszolta az egyik, bajszát simogatva. - Most viszont azon töprengünk, mit is kezdjünk veled? Ha elviszünk, titkunk kitudódik, ha itt hagyunk, elveszel. Mi is legyen?

- Szavazzunk! - kiabálták. Minden kis manó keze lendült, a legidősebb törpe megállapította:

- Na kislány, akkor jössz velünk! Meg lett szavazva.

Az éhségtől legyengülve már alig tudott lépkedni.

- Gyere csak, gyere, az asszony úgy főz, hamar erőre kapsz majd - mondta egy dundi manó.

- A szakadt ruha helyet kapsz másikat, az asszonyok varrnak neked - mondta Csinoska.

Odaértek egy nagy sziklához, a kis manó rátette kezét és lám, csodák csodája, megnyílt a manó birodalom kapuja.

A manók ugyanúgy éltek, mint az emberek, csak minden pici volt, az állatok meg szelídek és beszéltek. Legkedvesebbek és legszerethetőbbek mégis a pillangók voltak. Ők voltak azok, akik mindent megmutattak, ami csak a világba történt, a szárnyukon látszó képen keresztül. Így tudtak Mézecskéről a manók.

A kicsi lánykát nagy szeretettel fogadták. Az asszonyok főztek neki, a szakadt ruhácska helyett lett szép ruhája. Az állatok is jó barátai lettek.

- Ideje most már tanulni - szólt Tanár manó.

Mézecske csak úgy szívta be magába a tudást. Tanult mindenfélét. A manók meg veszekedtek, mert mindegyik őt akarta tanítani. Aztán megegyeztek, hogy mikor ki tanítja. Büszke volt mind, ilyen okos diákja még nem volt soha. Sőt, még a tanárok is elkezdtek tanulni, mert a végén kifogynak a tudományból és akkor mit tanítsanak?

Mézecske még a konyhákba is bejárt, sütött és főzött, nem is akárhogy, az almás rétesére minden manó csak nyelt.

Nyelveket tanult és illemet, főleg a táncóra tetszett neki, kicsi tanára nem tudta megforgatni. Közben telt az idő, a kislányból kis hölgy lett, tizenhat éves. Már tanulni sem igazán tudott, mert amit tudtak a manók és bölcseik, azt megtanulta.

Magához hívatta az öreg bölcs manó.

- Tizenhat éves lettél, gyermekem, amit tudtunk, azt mind átadtuk neked. Ideje hát a titkot megismerd.

Elmesélte neki, hogy ő nem más, mint a királyi pár elveszett kislánya és a dada rabolta el. A dada halottnak vélte, mert már rég az eltűnt erdőben.

- Édes szüleid viszont azóta is hazavárnak. - Mutatta a papírmadarakat, amiket édesanyja repített a szülinapján. - Menj hát, a tudással, amit adtunk neked, bölcs és okos királynője leszel népednek. Titkunkat viszont senkinek el ne áruld! Adunk melléd pillangókat, hogy mindig lásd az igazat és aszerint tudj dönteni.

Mézecske fájdalmas búcsút vett a kedves, jó manó néptől, feledni őket soha nem fogja, sem azt, amit neki tanítottak. Sírtak mindannyian, az elválás fájt.

A kicsi lánykára új élet várt. A palotába beérve, kedvesen fogadták. - Újabb jelentkező a királylány helyére - sugdosták. - Csoda, hogy a királynő nem unja már a sok jelentkezőt.

Mézecske viszont ment magabiztosan, hisz tudta, édesanyja várja. Jött is a királyné szomorúan. - Újabb csalódás - gondolta magában. Ahogy közeledett, a szíve egyre hangosabban vert. Mézecske szíve is majd kiugrott a helyéről, olyan nagyon kapált. Mikor meglátták egymást, már tudták, ő az igazi! Nem szóltak egy szót sem, csak futottak egymás karjába. Ölelték-csókolták egymást, a palota népe éljenzett. Meghallotta ezt a király és látta a boldog ölelkezőket, tudta, érezte, hogy a lánya jött haza, Mézecske. Odaszaladt és átölelte őket, apai szemében könny csordult és folyt végig az arcán, a boldogság könnyei.

A palotában nagy ünnepséget tartottak, elhívták a dadát is. Meglátta Mézecskét, hogy táncol és beszélget idegen nyelven, olyan mérges és ideges lett, hogy ott helyben felrobbant.

Mézecske királylány jó uralkodó lett, szépsége és okossága messze földön ismert. A titkot a manókról megőrizte.

Lehetsz gazdag és lehetsz szegény, a tudás, amit megszerzel, sokat ér. Elvehetik mindened, de a tudásod sohasem. Tanulj és okosodj, igazi kincsed csak így lehet sok.

Picike

Valahol a nagy világban nem is olyan régen, élt egy tudós házaspár a pici kislányukkal. Az orvosok kimutatták, hogy nem lehet több gyermekük. Abban az időben súlyos járvány pusztított. Azért, hogy mentsék gyermekük, az esőerdő vad vidékére költöztek. Talán oda nem ér el a járvány, ami annyira tombol. Emberek sokasága esett neki áldozatul. A nagyvárosok emberek jajveszékelésétől voltak hangosak.

A dzsungel mélyén, hol a természet az úr, más szabályok élnek. Sok ismeretlen növény és rovar vár még felfedezésre. Talán valamelyik fa vagy bokor rejti a gyógyírt az emberek számára. Eladták mindenüket, csak műszereket, kísérleti eszközöket vittek magukkal.

A zöld növények, a nyugalom, a béke kicsi helyére leltek. Kicsi, de lakályos házat építettek a dzsungel mélyén. A természet élelemmel ellátta őket, így volt idejük a kísérletezésre. Hatalmas fák vették körbe a kis házat, rajta ismeretlen, de igen finom és tápláló termés, amit könnyen lehetett szüretelni. A fák folyton virágoztak és teremtek. Érdekes volt, hogy a fán lévő virág naponta váltotta színét. El is nevezték Szivárványfának. A házaspár a környék fáit, virágait vizsgálta, hátha meglelik a gyógyírt és vihetnek orvosságot a szenvedőknek.

A kicsi lányka igen szeretett játszani a fán fészkelő papagájokkal, kis majmokkal. Megtanult ügyesen fára mászni, játszótere lett az egész környék. A majmocskák befogadták és vigyáztak rá. Anyukája és apukája tanította mindenféle tudományra. Többet tudott, mint az a gyerek, aki iskolába járt, hisz szülei igen okos tudósok voltak. Kedvenc eledele a Szivárványfa termése volt, de nemcsak neki, hanem mindenkinek, még az ott élő állatoknak is.

A szülők észrevették, mintha megállt volna az idő. Semmi nem öregszik, nem betegek. A kicsi lányuk nem nő, picike maradt. Ügyes és nagyon okos, de mintha megállt volna felette az idő. Még mindig akkora, mint egy tíz éves lányka. Pedig már fiatal hölgy, tizennyolc éves. Ők sem lettek idősebbek, olyanok, mint mikor ide költöztek. Fura dolog ez.

- Lehet, hogy az itt elő majmocskák és papagájok is öregek? Azért olyan okosak? Az évek alatt sok-sok mindent megtanultak. Lassabban múlik az idő? Vajon miért is? - tették fel magukban a kérdést.

Jobban kezdtek figyelni Picikére. Kicsit hanyagolták munkájukat és a kislányukra figyeltek. Mikor tanították, úgy itta magába a tudományt, mint a szivacs a vizet. Lassan azon kapták magukat, újat tanítani már nem tudnak. Mindent tudott, amit apja és anyja tanított, pedig ahhoz, hogy ezt a sok-sok mindent tudják, hosszú évekig kellett tanulniuk. Lányuk meg szinte a kisujjából rázta ki. Kérték, hozzon messziről termést, hogy tanulmányozhassák. Picike órákon belül visszatért a kért terméssel.

- Ezt hogy csináltad? - kérdezték szülei.

- Nem volt messze, csak a közelben. Nem értem, miért furcsálljátok?

- Jó, hát menjünk együtt oda.

Picike szökkent, ugrott, mint a villám. Szülei lemaradtak, még félúton sem jártak, amikor Picike már visszafelé jött.

- Jaj, de lemaradtatok! - mondta Picike szüleinek. - Én már megjártam, itt van. Menjünk kísérletezni vele.

- Mit szeretnél vele csinálni? - kérdezték Picike szülei.

Picike csak úgy dobálta a szakszavakat, mit is gondol, hogy megvizsgál. Szülei meg csak bólogattak. Közben csak arra gondoltak, hogy ej, de vág az esze a lányuknak.

Mire visszaértek, Picike már fehér köpenyben a mikroszkópot nézte és elégedetten bólogatott.

- Na igen, úgy van, ahogy gondoltam! - fejtette ki nagy bölcsen. - Ez az anyag nem ég! Jó lesz majd a tűzoltóknak, ha tűz van, mert nem melegszik és nem is ég. Lesz belőle ruha.

Hónapokon keresztül azon dolgoztak, hogy lehet előállítani, majd ruhát készíteni belőle. Végre munkájukat eredmény kísérte. Egy csodás anyagot készítettek, ami óvta és védte viselőjét. Mindhármuknak ruha készült belőle.

A Szivárványfa terméséről lemondani nem tudtak, az évek során csak azt ették. Készítettek a termésekből sűrítményt. Elhatározták, hogy visszatérnek a városba megnézni, mi történt, míg távol voltak.

Az emberek közömbösen mentek a munkahelyükre. A rablók és a fosztogatók nyugodtan tették, amit akartak, mire a rend őrei odaértek, elinaltak. Bizony más világ volt ez, mint a dzsungelben. Ott nem akart senki ártani a másiknak. Segítették egymást, ahol tudták, mindegy volt, hogy az ember vagy állat. Itt meg, mint a rossz gyerekek, gonoszkodtak, más holmiját nem tisztelték.

- Mennyire más világ ez, gonosz! Nincs semmi, ami visszatartaná azt, aki rosszat tesz! - gondolták Picikéék.

Nagyon elszoktak ettől a világtól. Picike úgy érezte, hogy ezt nem tűrheti, és mint a fiatal majmot, ha rosszat tett, hát a bűnözőt is elfenekeli.

- Ejnye-bejnye, hát viselkedni nem tanultál? - kérdezte Picike.

Mikor az utcán sétált, egy fiatal fiú egy öreg bácsi kezéből kikapta a telefont, és elszaladt. Picike ezt látva automatikusan utánaszaladt, pár szökkenéssel már mellette futott.

- Hé, nem kéne visszaadnod? - kérdezte.

A fiú látta, beleerősített, teljes erőből rohant. Már alig bírta. Picike meg, mint akinek meg sem kottyan a futás, rászólt:

- Hé, rossz irányba futsz! A bácsi a másik irányban van!

A fiú nem bírta tovább, zihálva megállt.

- Ezt meg hogy csinálod? - kérdezte, de alig tudott beszélni.

- Mit? Azt, hogy fogócskázunk? Na fordulj meg, és add vissza szépen!

- Mert különben? Mit csinálsz, apróság?

- Mit? Hát elfenekellek, mint a rossz majmokat szoktam!

- Hú, de megijedtem! Köhög a bolha.

Na erre Picike felkapta, a földre hajította és jól elnáspángolta.

- Na szóval, ha telefon kell, dolgozz meg érte és ne lopj! - mondta fenekelés közben Picike.

Utána elvette tőle a telefont, és a bácsinak visszavitte. A bácsi csak azt látta, hogy egy kicsi lány visszavitte a telefonját. Nem győzte köszöngetni.

A fiú meg csak feküdt a földön, és nem tudta felfogni, mi is történt. Egy kislány két kis lófarokkal, masnival a hajában elfenekelte. Mi is volt ez? Rosszat evett, vagy a fejére esett valami? Mi is van? Nem tudta felfogni ésszel. Ez nem történhetett meg, ilyen nincs, de akkor miért is fáj a fenekem?

Egy másik esetben egy öreg néni táskáját akarta elrabolni egy bandita a villamoson. Picike elkapta, úgy kivágta az ajtón, hogy a járdáig repült. A néni rosszul látott, azt hitte, megviccelte a szeme. A rabló meg a földön ült és pislogott.

- Le kell szoknom a piáról, mert ez igen fura volt. Nem iszom többé egy kortyot sem, nem én!

Picikének sok-sok dolga volt. Azt hitték a bűnözök, hogy fejükre esett valami, rossz volt, amit megittak, csak a szemüknek nem hittek.

Teltek a napok és szóbeszéd járta a városkát. Pici lányka, copfocskával, bünteti a bűnözőket. Hej, a kislányok körében a két copfocska nagy divat lett. A bűnözőkben meg rettegés, ha megláttak egy kislányt. Menekültek, ahogy tudtak. A város szépen lassan nyugodt lett. A bűnözök kezdtek más foglalkozás után nézni.

Picike családjával a dzsungelbe visszaköltözött, ott azért a majmokkal nem volt annyi gond, jólneveltek voltak. Picike, ha meghallja, hogy a városban gond van, visszajön és rendet rak.

Marci

Egy fázós szeptemberi napon kislány sétált a temetőben. Halk nyávogást hallott. Egy kis fekete gombolyag visítozott. Teljes erejével, torka szakadtából nyávogott.

Felhívott engem: - Kell kiscica?

- Igen kell, hozzad nyugodtan!

Nemsokára csöngettek.

- Szia, hol a cica?

Tenyerét szétnyitotta, és ott lapult a kis gombolyag, nagy kék szemmel pislogva.

- Jaj, de apróka! - néztem rá. - Na, nem baj, majd megnősz!

Miután elment a kislány, a kiscica cicanyelven elkezdett magyarázni.

- Kérem, engem itt felejtettek! A hasam szörnyen üres, kérlek segíts!

Tejet raktam elé megmelegítve, kis cukrot is tettem bele, hogy finomabb legyen.

A cica nézte, vajon mit is kezdjen vele. Jó az illata, csábító. Mi lenne, ha fürdenék benne.

Fejjel előre beleesett. Mondjuk, ő inkább csukafejest gondolt ugrani, de nem úgy sikerült. Kis feje csupa tej lett. De a pocakja még mindig üresen kongott.

- Na, ez így nem megy! Hogyan is etesselek meg?

Eszembe jutott az orrcseppentő. Na, ez jó lesz cumis üvegnek. Felszívtam vele a tejet, és az éhes szájacskába nyomtam. Dagadt a cicapocak. Az anyuka cica a nyelvével lerendezi, de én most honnan szedjek cicanyelvet? Na nem baj, van két kutyám, nyelvük nekik is van. Kirobogtam.

- Na, kutyusok, itt egy apróság! Jó tejes, az előbb még fürdött, és egyet-kettőt tempózott is benne. Lehet takarítani, szép tisztára nyaljátok! A cicára azért vigyázzatok, nem husi!

A kutyusok nekiestek, a tejet ők is szeretik, igaz, most cicán van tálalva. Nem reklamáltak, a cicát szép tisztára nyalogatták.

A kiscica lesett, de tűrte a nagy kutya nyelvét. Szép tiszta lett. A nagy élményektől fáradtan elaludt. Betettem egy nagy dobozba, az lett az otthona bent a konyhában.

Kint hideg szél süvített, és leesett az első hó. A kiscica megtanult egyedül enni. Apró lábai először bizonytalanul vitték előre, majd egyre biztosabban. Kis farkincájával egyensúlyozott, bizonytalanul lépegetett. Majd puff, a négy lába négyfelé, elesett. Két lábon is nehéz menni, hát még négyen.

Aztán elkezdte a világot felfedezni. Az emberek a piszkos bőrüket leveszik, dobozba rakják. Azt a dobozt, azt nagyon nem szereti, morog, dübörög, forog, csúnya hangokat ad ki. Aztán a gazdi megszánja, és az agyongyűrt ruháit kiveszi és szárítja, mert nyálas lett, és büdös virágszagú. Aztán felveszi, én meg nem tudok eléggé hízelegni, hogy átvegye a szagomat, ne legyen virág szaga.

Az egyik napon nyitva maradt az ajtaja. Benéztem, és ha már benne voltam, tiszta jó szándékból, hogy a ruhájuk ne legyen büdös, de csak azért, belekakiltam. Így ni! Most már jó szagú lesz az a ruha. De a gazdám nem örült neki, nem is tudom, miért. Morgott és a művemet kirakta, pedig milyen nehéz volt odarakni. Hát így kedveskedjen a cica? Még le is szidtak!

A sok finom falatért, amit kaptam, egeret vittem nekik. Friss, megdolgoztam vele, hajszoltam! Mire reggel felkeltek, már hármat is raktam az ajtó elé. Tádám, itt a fincsi reggeli, én fogtam nektek! Na, egyetek, nem sajnálom! Szép, kövér egerek, mintapéldányok!A legszebbeket hoztam, a legfinomabbakat! Gazda asszonyom majdnem rálépett, visítva rohant be:

- Egér! Egér! Áááááá!

Így megijedni a reggelitől, nahát?! A párja lapáttal kotorta arrébb. Kiabált:

- Viszed innen!!

- Hát jó, ha nektek nem kell, jó lesz nekem! Fogjon nektek a kutya reggelit! - mérgelődtem.

A kutyák jópofák, csak idegesítőek. Barátságból úgy megnyal, nem győzöm utána igazítani a bundámat, teljesen összekócol!

Titkos jelentéseket rejtek a földbe, homokkal letakarom. Minden nap van közölnivalóm. Honnan származom, már nem tudom. Viszont, hívj Marcinak! Marci. Érted? Mar és ci. Egyébként nemcsak marni, karmolni is szoktam. Titkos ügynök nagyon-nagyon, még én sem tudom, annyira titkos. Felbukkanásom rejtélyes, elhagyott temető.

Saját magam képeztem ki magam. Feladatom, az emberek viselkedésének megfigyelése. Titkos jelszóm: nyaú-nyaú. Bejött, ezért a jelszóért mindig kapok tejet vagy finom falatot. Jelenleg könyvet írok macskakaparással. Az első két kötet már megjelent a kedvenc kaparófámon. Több kiadáson is dolgozom. Címe: „Szőrgombolyag”. Büfögéssel adom ki. Nehéz a kiadás.

Jelenleg szponzorokat keresek, főleg tej érdekelne. Cserébe hízelgek. Persze csak másodállásban. Jelenlegi munkahelyemen véglegesítve vagyok. A másodállásra azért lenne szükségem, mert nyáron hozzám szegődött egy kislány cica. Pici, fekete, nagy sárga csábító szemekkel. Először csak együtt játszottunk. Viszont elkezdett irigykedni, mert látta, a gazdáim mennyire szeretnek. Neki nem volt gazdája, csak sóvárgott, hogy neki is legyen. Egyre közelebb és közelebb jött a gazdámékhoz. Közben, hangosan üvöltött:

- Jaj, engem is cirógass meg! Jó cica vagyok! Kérlek, szeress!

A vége az lett, hogy a vad kiscicából szelíd lett. Most már nemcsak az én szánalom-egeremen él, a gazdáim is etetik. Viszont sok baj van vele. Állandóan dumál. Időnként már fáj tőle a fejem. Már néha menekülök tőle. Mikor megismertem, tetszett, hogy egy lány ennyire kapaszkodik rám. Lássuk be, nem minden cica dicsekedhet azzal, hogy neki cicája van. Hát, nekem van, csak ne dumálna folyton! A gazdáim el is nevezték Nyavinak, mert állandóan nyávog!

Szóval megházasodtam, igaz, de a boldogító igent nem mondtam ki, mert az asszonytól szóhoz sem jutok. Na, de kicsit így van ez nálatok is. Néha hallom, mint fő-fő ember-megfigyelő.

Máshová már nem vágyom, hisz családos macska lettem. Itt az asszony, tudjátok, hogy van ez. A kalandokat meghagyom a fiatal cicáknak, na meg a kutyáknak, úgyis esténként vonyítják a holdat. Nem tudom nekik megmagyarázni, hogy nem sajt. A sajtról meg ne is álmodjanak, úgysem kapnak! Na, de buta kutyanép, mit is akarjon tőlük egy művelt cica, mint én?! Én művelődöm időnként, tévét nézek a lakásban. De a bezártságot nem annyira kedvelem, inkább a kintlétet. Mármint nem mindig, mert ki szeret kint lenni a hidegben?! Macska vagyok, vagy mi? Van eszem! Gondoltam rá, hogy elköltözöm a városba. Na, de az a bűz, a hangos, bűzös kocsik, hát nem nekem való! Meg aztán az a sok elfuserált macska! Kutyának mondják magukat, de a méretük... Egy kutya nagyobb nálam, ezt már kölyök koromban megtanultam.

Na szóval, ez mi is? Macska, csak beverte a fejét, és most ugatni próbál. Képzeljétek, meg akart egy kergetni! Először megijedtem:

- Hát te mi a fene vagy?

- Kutya. Nem látod? Félj! Szétszedlek!

Megfordultam, ráfújtam.

- Nem mész innen, te nem tudom mi!

Vonyítva elszaladt. Lehet, hogy mégis csak kutya volt?! Hát én nem tudom.

Maradok vidéken, ott a cica az cica, a kutya határozottan kutya!

Ha kedved van, látogass meg! Címem: Cica út 289. Padlás 2.

Pillécske

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány. Nagyon apróka és könnyű volt. Anyukája nem is érezte a súlyát, mikor felvette. Úgy gondolta, ezért valami olyan nevet keres neki, ami illik rá. El is nevezte Pillécskének.

Pillécske nagyon gyorsan tudott futni, még a fiúkat is lehagyta. Szökkenni is nagyot tudott, így még a fa tetejéről is leszedte a gyümölcsöt. A legmagasabban levőket is, amiket már a madaraknak hagytak. Olyan könnyű volt, hogy nyugodtan ült az ágakon, nem törtek le alatta.

A madarak nem féltek tőle, vígan fütyörésztek mellette. Addig hallgatta őket, hogy megértette, mit is beszélnek. Legjobban a lepkéket szerette. Kicsit irigykedett is, mert nekik olyan szép szárnyuk volt, amivel ide-oda repkedhettek. Pillécske tudta, bármennyire is könnyű, repülni nem tud, mert nincsenek szárnyai. Ő csak egyszerűen könnyű volt, mint egy kis pille, kis falevél, vagy mint egy pelyhecske. Féltette is az anyukája:

- Vigyázz Pillécske! Fel ne kapjon a szél, és el ne vigyen messzire, oda, ahová nem szeretnéd, ha vinne!

Kicsi Pillécske esténként viszont arról álmodott, egyszer kirepül a házból, ki az ablakon. Elszáll, mint a madár a templom tornya fölött, tesz egy nagy kört a falu felett és integet az embereknek. Reggel, mikor felébredt, kihúzott pár tollat a párnájából, és nézte, hogy repülnek fel az égbe a reggeli szellővel.

A mesékben is azokat szerette, amelyekben tündérek voltak, mert ők tudtak szállni fent a magasban. Nagyon irigykedett a barátnőjére, mert ő már repült igazi repülőn.

Mikor hazament az iskolából, felugrott a ringlófára. Kényelmesen elhelyezkedett, mint egy fotelban és estig a madarakkal fecsegett. Mikor sötétedett, anyukája hívta. Ő meg vígan énekelgette azokat a dalokat, amiket a madaraktól tanult. A dalok a repülésről szóltak. Éneklés közben a karjával csapkodott, mintha repülne.

Ahány madárka volt a környéken, mind arra járt. Volt ott fülemüle, fekete rigó. Megtanították Pillécskét sok mindenre. A gerlék a turbékolásra, a madárkák a fütyörészésre. Olyan jóban volt a madárkákkal, hogy még a fészek építésben is segített nekik. Kihúzott a ruhájából pár szálacskát, azokat is beépítette nekik, hogy a piciknek jó meleg szállásuk legyen. Anyukája haragudott érte: - Már megint elszakadt a ruhád! - Viszont nagy lett az öröme, mikor a tojásokból kikeltek a fiókák. Pillécske nagyon szerette őket, mint a testvéreit. Nem volt tolluk, kicsit esetlenek voltak, de a csőrüket hatalmasra tudták nyitni. Szépen nőttek a picik, kis szárnyukkal először ügyetlenül csapkodtak. Később viszont egyre ügyesebben.

A kicsi lány nézte. Ő sosem fog tudni repülni, nincs szárnya. Reggelente hiába nézte a hátát, a hátán levő két csontot, nem akart nőni. Mondta is az anyukája, az a lapockája, abból soha nem lesz szárny. Igen, kislány volt, nem madárka. Pedig, hogy szállna a barátaival! Nézegette magát a tükörben:

- Hej, sosem fogok megnőni!

Neki a megnövés azt jelentette, hogy kinő a szárnya.

Egyik nap, mikor fent ült a ringlófán, elkezdett keservesen sírni. A madarak nem figyeltek rá, csak röpködtek a rét felett, és élvezték a csodás időt. Egyedül volt és sírdogált, senki nem figyelt rá. Egyszer csak kis reszelős nyelvecskét érzett az arcán, és egy puha kis mancsot. Lenézett, egy kis mókuska volt az. Selymes, vörös bundája volt és fekete kis gombszeme.

- Igazán szeretnél repülni úgy, mint a madarak? - kérdezte a mókuska. - Gondold meg! Nem lesz karod, kezed, nem leszel kislány. Tényleg akarod? Nem bánod meg?

- Nem, nem! Repülni szeretnék!

- Na jó, legyen! Viszont, ha meggondolod magad, holnap napnyugtáig térj vissza! - figyelmeztette a mókus.

A mókus mondott valamit. Pillécske karja nagyon furcsa lett, elkezdtek rajta tollak nőni, szépek, csillogó fehérek.

- Szárnyam van, szárnyam! - kiáltotta.

Először leesett a fáról, aztán repült fel a magasba, a háztetőre, majd ki a rétre. Vígan énekelt, dalolt. Nem tudott betelni a repüléssel, csak szállt és szállt, jó messzire. Észre sem vette, hogy besötétedett. Felszállt egy magas fa tetejére, a fejecskéjét a szárnya alá dugta, és mélyen elaludt. Reggel madárcsicsergésre ébredt. Még sosem ébredt a szabadban. A többi madár már reggelizett. Ették a magokat, kukacokat. Neki meg eszébe jutott a finom kakaó, a reggeli vajas kenyér. De hát tud repülni, mindjárt otthon lehet, várja a finom reggeli. Már repült is haza. A konyhában már ott ült mindenki. Pillécske berepült az ablakon. Meg akarta ölelni anyukáját, de a szárnyával nem ment. Enni szeretett volna, de nem volt keze, csak szárnya.

Anyukája megetette. - Jaj, hogy mégy így az iskolába?! Mivel fogod a tollat?

Pillécske azért ment, vagyis repült. - Jaj, de ügyetlenek, és lassúak vagytok ott lent! - nevetett.

Viszont az iskolában nem volt jó. Nem tudta megfogni a tollat, ügyetlen volt. A többiek kinevették és kigúnyolták:

- Hogy nézel ki? Milyen fura vagy!

A barátnője meg szomorú volt:

- Hogy fogunk így játszani?

Pillécske elgondolkodott: - Jaj, ezek a szárnyak nem jók! Nem lehet velük fogni! Nem fogok tudni enni, játszani, tanulni, anyukámat sem tudom átölelni! Jaj, semmire sem jók, csak repülni! Figyelmeztetett a mókus: - Biztosan szeretnél szárnyakat? Gondold meg jól! - Kislány szeretnék lenni, kislány!

Repült ki az ablakon, de a nap már lemenőben volt. Mi lesz, ha nem lesz ott a mókus és a szárnyak megmaradnak?! Fel a ringlófára! Jaj, csak a mókust ott találja! A mókus már várta. Nem mondott a mókus semmit, csak néhány varázsigét. Tudta jól, Pillécske miért jött. Megtörtént a varázs, a tollak eltűntek. Pillécske boldogabb még sosem volt. Ugrott a fáról le, rohant a házba és ölelte anyját, apját.

- Nem! Nem kell többet szárny! - kiáltotta.

Nem kellett etetni, mint egy kisbabát. Öltöztette a játékbabáját szép ruhába. Az iskolában is vígan fogta a tollat. Repülni már nem szeretne, csak álmában vagy repülőn. Kis lányka ő bizony, kis lányka, és az is marad. Barátait nem feledte, nem is fogja.

Az idő gyorsan szaladt. Felnőtt a kicsi lány és madarakat gyógyítgat. Jár hozzá sok kis sérült és ő ápolgatja szépen őket. Vígan szállnak, mikor meggyógyulnak, de kedves kis orvosukat nem feledik soha. Vissza-visszajárnak és mutatják neki fiókájukat. Mert ha baj van és betegek, tudják, segítséget hol találnak. Jár is oda mindenféle madárka. Kis Pillécske boldog, hisz jót tenni jó! Sok kis barátjának segíthet. Milyen jó is, hogy a szárnyak helyett inkább kezeket választott!

Szépség

Valahol messze élt egy kedves, öreg házaspár és kései szülött leányuk, aki olyan szép volt, hogy hetedhét országban nem volt nála szebb. Még az őzikék is elismeréssel ingatták fejüket, amikor a kerítésig merészkedtek és látták, amint az vizet húz a kútból. Az ott lakók el is nevezték Szépségnek. Bizony, mikor besétált a település közepén álló templomhoz vagy éppen a szatócshoz, az emberek barátságos mosollyal csodálták. Nemcsak szépséges volt, de dolgos, serény is. Szüleit eltartotta, dolgozott bizony két ember helyett is. Kedvessége és szerénysége, csodás hangja, hej, sok-sok férfi szívét megsajgatta. Mondta volna asszonyának mind.

Történt egyszer, hogy éppen arra járt a királyfi. Meglátta, és lecövekelte lovát az ámulattól.

- Istenem, de gyönyörű teremtés! - kiáltotta magában, mert ugyan hang nem jött ki a torkán. - De miért takarja fátyol az arcát? Tán rút volna? - kérdezgette az ott lakókat.

Azok meg kacagtak csak.

- Még hogy rút? Csodás lányka az bizony! Szép neki az arca, nálánál szebb, nincs is tán a világon! Azért takarja az arcát, mert minden szem megakadna rajta.

- Ha ilyen szép és csodás, dolgos lányka, én feleségül kérem! - gondolta a királyfi. Hívatta hát a szolgáját.

- Fogd ezt a szál rózsát, és vidd el Szépségnek! Légy nagyon udvarias vele! Kérd meg, este legyen ott a faluvégi nagy fánál, mert mondanék neki valamit!

A szolga el is ment és kérte Szépséget, legyen a fánál, mert az ő jóravaló ura beszélni szeretne vele.

Szépség azt hitte, biztosan valami munkát fog kapni, mert hiszen mindenki jól tudta, milyen kápráztatóan tud hímezni, varrni.

Este sietett is a nagy fához. Meglepetten látta, a király fia az, aki őt várja. Vajon, mit szeretne tőle? Tán egy inget vagy egy hímzett köpönyeget?

A királyfi köntörfalazás nélkül rögtön jövetele céljára tért.

- Tudom, megleplek, de szeretnélek feleségemül venni, Szépség!

A leány nagy, kék szemei még nagyobbra nyíltak. Csak állt az elbűvölt fiú előtt.

- De hát, én csak egy szegény, falusi lányka vagyok, nem nagy úrhoz való! Nem vagyok én királykisasszony, még hercegkisasszony sem! Szegény emberek a szüleim. Ó, királyfi, ne csúfolkodjon már velem! Nem vagyok én királyi udvarba való!

De a királyfi nem hagyta annyiban a dolgot. Kérte, gondolja meg, mert ő bizony feleségül akarja őt venni. Találkozzanak holnap ugyanitt és ugyanebben az időben.

Másnap reggel újra hívatta a szolgáját.

- Menj el Szépséghez! Vidd el, add át neki ezt a virágcsokrot! Kedvesen emlékeztesd, este ismét várom!

Vitte a szolga a csokrot nagy sietve. Kérlelte, este legyen a fa alatt.

A Nap még egy utolsót kacsintott, amikor a rigó ismét a diófa csúcsára ült és hosszú dalba kezdett. Csak azért csendesedett aztán el, hogy hallja, mit válaszol a leány a királyfinak.

- Mondd, gondolkodtál-e az ajánlatomon? - kérdezte az, amikor ismét találkoztak.

- Ó, nem volt nekem arra időm! Egész nap csak dolgoztam, hogy este el tudjak jönni.

Aztán szó szót követett. Már a tücskök is rázendítettek. Csak úgy zengett ciripelésüktől körülöttük a kis rét. Beszélgettek és olybá tűnt, mintha örökké ismerték volna egymást. Bár hűvösebb lett, a nappali hőséget valami furcsa melegség váltotta fel. Megnyílt a szívük. Onnan áradt valami, amit még soha nem érzett egyikük sem. Most a királyfi ujjai hegyével Szépség ujjait kereste. Mélyen a szemébe nézett és így szólt:

- Gyönyörű virágom! Arra kérlek, beszélj a szüleiddel! Ha nem bánnák, szeretnék bemutatkozni nekik és megkérni tőlük a kezed! Én is beszélek királyi apámmal tervemről.

Így váltak el, amikor a csillagok felragyogtak az égbolton.

Igen ám, de a királyfi nem tudhatta, hogy az apja figyelteti őt. Egy szolga mindig utána lopódzott és elmesélt róluk mindent, amit látott és hallott. Amikor az öreg király hírét vette a történteknek, nagy haragra gerjedt.

Még hogy egy szegény lányt akar a fia feleségnek?! - Pusztuljanak! - őrjöngött vörösre váltott arccal. - Pusztuljanak! - adta parancsba. Rögvest a kis házat, lakóival együtt, égessék porrá!

Mentek is a király katonái. Felgyújtották a kedves kis lakot. Recsegett, ropogott minden a nagy tűzben. Ennek fényénél riadtan rebbentek távolabb a fák lakói.

Szépség szülei kimenekültek ugyan, de kíméletlenül lemészárolták őket.

Szépségnek sikerült épségben elhagynia otthonát. Látva, hogy a tűz nem a véletlen műve, reszketve mászott az öreg kútba, amiben szerencsére már régóta alig-alig volt víz. Onnan hallhatta, miként siratják a gerendák énekükkel önmagukat és egykori gazdáikat. A falucska népe hanyatt-homlok szaladt a lángok irányába. Jajongva futkostak. Ugyan segíteni szerettek volna, de a király emberei a közelbe sem engedték őket.

- Jaj! Oda a szüleim, oda a ház, oda minden! - sírdogált lent a kút aljában, minden porcikájában félelemtől reszketve a lány.

Reggelre elnémult a táj. Csak néhány varjú kerengett gyászosan a romok felett.

Fázva, remegve mászott ki a kút mélyéről. Az elszenesedett romokon meggyötörten keresett valami értéket, amit eladhatna. Ami keveset talált, pénzzé tette. Dús, fürtös, barna tincseit levágatta. A pénzen férfi ruhát vett, hogy rá ne ismerjenek.

A tűz híre eljutott a királyfihoz is. Elkeseredése a leány és szülei iránt vigasztalhatatlanná tette. Nem csinált semmit. Tanácstalanul járt-kelt, csak szépséges jövendőbelijét gyászolta.

Látta ezt a király. Látta, hogy fia milyen életunt lett. Nem mosolyog, nem nevet, csak néz maga elé szótlanul. Szánta-bánta, hogy hirtelen haragjában ilyen eszeveszett parancsot adott ki. A fia szóba sem áll vele, soha többé. Lehet, nem bocsátja meg neki, amit tett. A környékbeli királylányokat nézegette, hátha talál szépet köztük a fia számára, és akkor az talán megbocsát neki.

Közben beállt szolgálni hozzá egy kis apród legényke. Fiatal, szép és kedves. Úgy hívták, Szomorúság. Ez volt a neve. A király bizalmába fogadta, mert fájt neki, hogy a fia egy szót sem szól hozzá. Gyakran beszélgettek és megkedvelte. Mindenhová magával vitte. Egy alkalommal aztán örömmel újságolta neki, hogy talált a királyfinak megfelelő párt. Szép, fenséges királylányt. Hitte, hogy itt az alkalom és fia végre megbocsátja majd neki tettét. Magához hívatta és kijelentette, hamarosan leánykérőbe mennek. Az meg csak közömbösen rábólintott. Ám legyen, neki már úgyis mindegy.

Eljött a nap. Ment a menet és ment a kis apród is. Majd meghasadt a szíve, hogy szíve szerelme mást megy megkérni. De mit tehet... őt halottnak gondolja.

Szomorúan énekelgetett menet közben:

„Egykor szépség voltam, de most nem vagyok más, csak egy kis Szomorúság. Apród lettem, mert nem felejthetem szerelmemet.”

Meghallotta a királyfi az éneket.

- Honnan szól a dal? - nézett körbe, és az apródok felé ügetett.

Amint meglátta a kis lehajtott fejjel éneklőt, rögtön felismerte. Rámosolygott és szíve megtelt örömmel. Él a párja, nem halt meg!

Közben a szomszéd király várához értek. Nagy pompával várták őket, finom lakomával. A királyfi kérésére apja kedvenc szolgálóját mellé ültették.

Csodálkozott is királyi apja. Na, nem baj... Biztosan, ezzel akarja kimutatni békülékenységét. - gondolta.

A fia majd kiugrott a bőréből, de nem árulta el magát. Ebéd után aztán lesétáltak a vár kertjébe. Amint egy eldugott, kis bukszusokkal szegélyezett szeglethez értek, látják ám, hogy egy szerelmespár egymás kezét fogja a kerti padon és arcuk összeér. A királyfi jövendőbelije egy másik szomszédos ország királyának fiával ült ott. Egy pillanatra elszégyellte magát a leendő ara, de aztán tiszta tekintettel nézett a kérőjére és így szólt:

- Be kell vallanom, hogy nem akarok a feleséged lenni! Őt szeretem! - mutatott kedvesére.

A királyfi arca felderült.

- Hát bizony, én sem akartalak téged soha sem feleségül, mert mást szeretek!

A vacsoránál a királyfi leendő apósához fordult és egy mesébe kezdett:

- Van nekem egy kedves, kicsi ládikóm. Annak a kulcsa elveszett. Csináltattam másik kulcsot, de a régi közben meglett. Mondja, ön melyiket használná? Az új kulcsot vagy a régit?

- Természetesen a régit, mert azt már ismerem! - volt rá a felelet.

- Akkor én bizony az ön lányát el nem vehetem, mert újat kerestek nekem, de én megtaláltam a régit!

Letérdelt a mellette ülő apród elé.

- Megkérem a kezedet, Szépség!

Nagyot nézett ekkor az apja. A meglepetéstől még a koronája is félrebillent.

- Hát te? Leány vagy, gyermekem?

- Igen, az lennék! - volt a felelet.

Egyik percről a másikra megváltozott ezek után minden. Egy leánykérésről szólt kezdetén a nap, most pedig két jegyespár állt a díszes terem közepén. A királyi apák, elszégyellve magukat, áldásukat adták gyermekeik választottjára. Lett hát nagy lakoma, meghívtak rá mindenkit.

Ha ma arra jársz, a kicsiny falu szélén az apró házacska helyén, kápolnát találsz. Körülötte hatalmas virágoskert illatozik. A rigó bizakodón énekel a diófán, ahová új lakók költöztek. Egy kedves gerlepár.

Kicsi nyuszi és a Húsvét

Nyúl mama boldog volt, lett öt pici kis csupasz nyuszikája. - Jaj, de szépek vagytok és mind az enyémek! - Alig várta, hogy a kis bundájuk nőjön. - Lám-lám az egyik fehér lett, húsvéti nyuszika, ó mily' öröm a családban! - büszkélkedett a mama. Lett nagy vigadalom. - Fehér, fehér, húsvéti! - kiabálták boldogan.

Nevet kaptak a nyulacskák: Tappancs, Ugri, Füles, Bajszos és persze Húsvéti. Tappancsnak nagy volt a talpacskája, Ugri folyton ugrált, Fülesnek nagy volt a füle, olyan nagy, hogy lelógott a földre, Bajszosnak meg hatalmas bajusza volt, folyton pödörte, hogy ne álljon szanaszéjjel.

A kis Húsvéti nem értette, hogy miért is lett húsvéti?

- Fehér a bundácskád és piros a szemed, ezért vagy te húsvéti. Érted? - mondta anyukája.

A nyuszi gyerekek szépen nőttek. Mígnem az ünnepi nap elérkezett.

Anyuka ment nyuszit venni a lányának. Persze a fehér nyuszit vitte. Szép piros masni került a nyakába. Be lett téve egy kosárba. Lett nagy öröm, visítás, mikor Évike meglátta, mi is lapul a kosárban.

- Nyuszi, nyuszi! - kiabálta. - Húsvéti nyuszikát kaptam! - ugrált, szökellt örömében a magasba. Keze tapsolt, arca mosolygott. - Nyuszi, nyuszi, igazi élő, hú, mit kaptam!

Szaladt befelé a lakásba a kosárral.

- Nézd csak, nyuszi, ez itt babaruha, mindjárt felöltöztetlek.

- Állj, állj, a nyuszi nem játék! - kiáltotta anyuka. - Nem kell rá ruha. Etesd, gondozd, adj neki nevet. Nézd, hogy fél szegény, hogy reszket, nyugtasd meg.

Évike gondolkodott, majd megszólalt: - Legyen Húsvéti a nyuszika.

Kézbe vette, cirógatta: - Ne félj, nem bántalak.

Vitte ki a fűbe enni: - Tessék, eszegessél csak bátran.

Anyukája később kiabált: - Kész az ebéd, gyere hamar!

- Várj itt, megyek enni, mindjárt jövök - és elrohant.

- Mossál kezet és jó étvágyat! - mondta anyukája.

Evés után, amikor kiment, a nyuszi nem volt sehol. Elugrált, futott a nagy fűben. - Hurrá, szabad!

Találkozott a kutyával.

- Hát te ki vagy? Idegen vagy idevaló? Elkergessem vagy nem? - tanakodott, aztán megszagolta: - Kisgazdi szagod van, akkor csak ide tartozol. Hé, ne szökj el, azt nem szabad - ugatta, hogy el ne menjen.

Az egész család a nyuszit kereste. Vajon Morzsi kutyus mit ugat? Ej, megvan a kis tekergő. - Ez igen, Morzsika, szép munka.

- Ej-ej kislányom, máskor a nyuszit egyedül ne hagyd! Elcsavarog és nem lesz, te meg sírni fogsz nagyon. Igaz?

A nyuszi bekerült estére a dobozba Évike ágya mellé. Elalvás előtt anyuka mesét mondott:

- Húsvétkor a nyuszik tojást tojnak és szépen kipingálják. Ebből lesz a húsvéti tojás. Amerre jár a nyuszika, kis kosárkájából egy-egy tojást elejt. Holnap, mikor felkelsz, megkeresheted. Bokor alatt, fűcsomóban keresheted a tojásokat. Most viszont aludj gyorsan, hogy minél hamarabb jöjjön a holnap.

Nyuszika ezt hallotta. Holnap ezek szerint tojást tojik majd? Igen, minden bizonnyal, hisz ő a húsvéti nyuszika. Festeni is fog majd, hú, de sok lesz akkor a dolga. Álmában már tojást tojt és kotkodált.

Reggel felkelt. - Na, akkor most tojok egy nagy tojást - gondolta. Összeszedte minden erejét. - Na majd most - erőlködött. - Most, most. - Hátranézett, hát tojás az nem lett, ez bizony nem sikerült. Elkeseredett, hogy szed most tojást a kis gazdi, neki ez nem megy. - Biztos azért, mert kicsi vagyok és ügyetlen.

Kipattant az ágyból Évike. - Nyuszi tojás! - Rohant a konyhába: - Nyuszi, nyuszi, járt már itt a kosárkával? Esett belőle ki tojás? - a szüleit faggatta.

- Igen, járt már erre, meglátott és elszaladt. A kosarából a tojás meg csak úgy hullott - mondta apuka. Anyuka meg bólogatott. Már szaladt volna kifele, de rászóltak:

- Na-na, előbb öltözködj fel, aztán szaladj!

- Nyuszika meg Morzsika is segíthet nekem?

- Hát persze, de most öltözködj!

Gyorsan felkapta ruháit, hóna alatt a dobozzal szaladt ki az udvarra.

- Segíts tojást keresni Nyuszika és te is, Morzsika.

Ment a nagy tojásvadászat.

- Nézd csak, nézd, egyet már találtam! De szép piros tojás! - Már szaladt is tova.

- Morzsi szájában mi van? Tojás, méghozzá sárga! - Nyuszika is talált egyet, próbálja görgetni kis gazdájának. - Narancssárga, hú nyuszi, de ügyes vagy! - A kis csapat talált sok-sok tojást és amikor több nem volt, bementek.

Reggelire főtt tojás volt, nem is akármilyen, szép hímes!

- Lám-lám, nyuszika tojást tojt nekem - mutatta Évike a tojást, amit a nyuszi talált.

Nyuszika szomorú volt, tudta, hogy a tojást bizony nem ő tojta. Próbálta, de nem sikerült. Biztos nem is jó nyuszika ő. Szemeiből könny csordult, nem is jó nyúl ő.

Reggeli után Évike kiment a tyúkólba a tojást összeszedni. Persze, vitte magával nyuszikát is.

Meglátták a tyúkok nyuszikát.

- Hát te miért búsulsz, mi a baj? - kérdezték.

- Én annyira, de annyira szeretem volna hímes tojást tojni, de nem sikerült - szipogta.

- Tojást tojni, te? - nevettek a tyúkok. - Még ilyen butaságot, hogy egy nyúl tojást tojjon? - Az egyik annyira nevetett, mindjárt tojt is egy tojást.

- Igen, szépet, hímeset.

Kakaska odament hozzája.

- Nem fogsz te tojni semmilyet sem, az a tyúkok dolga. Hímes meg azért lett, mert mikor mindenki aludt, anyuka megfestette. Aztán korán reggel a tojásokat elrejtette, hogy Évike reggel meglelje. Ne búsulj, olyan nyuszi nincs, aki tojást tojik, érted már?

- Akkor én nem is vagyok húsvéti?

- Dehogy nem, húsvéti vagy, mert Évike húsvétkor kapott - magyarázta kakaska.

Most már a nyuszi vígan ugrált és nem akart tojást tojni. Lett vidám játszótársa Évikének.